

HET VERGETEN GAT VAN BOSBEKE

Door Luc KERKHOF

Personages:

(6 dames - 6 heren)

FE: 40,
HUUB: 37, zijn vriend
MARIE: 37, vrouw van Fé
LAURA: 35, vrouw van Huub
DAAN: 20, jongeman
ELINE: 18, verloofde van Daan
NELLIE: 40, winkelierster
STAF: 68, vader van Nellie
JACKIE: 40, cafébazin
TUUT: 50, brouwer
KOSTER: 50,
ZENIA: 30, marsvrouw

Decor:

Klassiek dorpsplein. Links: voorgevel met ingang van een klassieke kruidenierswinkel met kleine krantenkiosk. Rechts: voorgevel en ingang van café met opschrift "BIJ JACKIE". Rechtsvoor: ietwat verscholen en naar het publiek toe staat een zitbank bij een kapelletje (waarin een klein Antonius-beeld). Fond centraal: een oude waterput. Naar links en naar rechts is dus een openbare vluchtweg voorzien. Bij het café staan enkele tafeltjes met stoelen en enkele bloembakken met plastic bloemen. Het is hoogzomer.

EERSTE BEDRIJF

(voormiddag)

(Nellie en Staf vullen de kiosk met kranten en weekbladen. De niet zo behendige Staf hanteert een wandelstok. Onder dit gesprek rolt Tuut een leeg biervat uit de café naar buiten. Discussie tussen Nellie en Staf over de volgorde van de kranten)

NELLIE: Ge moet de boekskes beneden steken en de gazetten boven.

STAF: Sinds wanneer is dat veranderd?

NELLIE: Dat is altijd zo geweest.

STAF: Neenee, vroeger staken wij de duurste boekskes op ooghoogte. Kwestie van commerce te maken. Waar het oog eerst opvalt, dat wordt gekocht.

NELLIE: Wat kent gij daarvan, vader?

STAF: Nellie, ik ben 68 jaar. Ik heb 40 jaar gazetten verkocht. Ik verkocht al gazetten toen gij nog bij ons moeder aan de borst hing.

NELLIE: Weet gij het weeral beter, ja?

STAF: Van commerce doen hebt ge ook niet veel kaas gegeten hé. Ikke..., ik heb zelfs ooit twee dezelfde gazetten verkocht aan ene persoon! Doe dat maar eens na!

NELLIE: Dat moet wel ne blinde uil geweest zijn.

STAF: Nee, ik vertelde 'm dat in de ene gazet de voorkant bedrukt was en in de ander gazet den achterkant. Dat is een staaltje van commerce doen. Maar gij doet niks anders dan roddelen in uwe winkel. Natuurlijk dat die mensen dan geen gazet meer kopen, ze weten al op voorhand wat erin staat!

NELLIE: IK heb de winkel van u overgenomen, dus IK beslis waar die gazetten moeten zitten!

STAF: Okee, dan steekt GIJ uw gazetten maar zoals GIJ het wilt en dan verkoopt GIJ uw gazetten zelf! (zet zich met geheven hoofd op de stoel en leunt demonstratief op z'n wandelstok)

NELLIE: Gaat ge weer beginnen? Koppigaard...! Ons moeder heeft op haar sterfbed gezegd dat gij mij moest helpen in de winkel.

STAF: Ja, maar ze heeft er ook bij gezegd, TOT dat gij ne vent gevonden had.

NELLIE: Wel, en die heb ik nog niet. Wat is dan het probleem?

STAF: Natuurlijk niet. Ge zoekt er niet achter, hoe kunt ge er dan ene vinden! Dan kan ik hier nog tot mijn 106 blijven gazetten verkopen!

NELLIE: Vader, ik moet gene vent hebben!

STAF: Waarom zijt gij altijd zo tegendraads? Elke vrouw van uwe leeftijd heeft al een gezin met drie vier kinderen.

NELLIE: En ik wil ook geen kinderen.

STAF: Nee, maar ik wil wel kleinkinderen.

NELLIE: Dan zult ge ze moeten gaan kopen in nen uitverkoop want om kinderen te krijgen moet ge met twee zijn. (stopt zelf de kiosk vol met kranten en weekbladen) Hoe is 't met uw heup?

STAF: Ziet ge dat niet? Als 't goed was dan had ik mijne stok al lang weggegooid. Ik zit verdorie al twee jaar vol met bouten en moeren. Als ik ne magneet passeer hoor ik mijn eigen botten kraken.

NELLIE: 't Is uw eigen schuld dat ge uw heup gebroken hebt.

STAF: Dat heeft daar niks mee te maken!

NELLIE: Had gij niet op die ladder gekropen om bij de buurvrouw in de badkamer te gluren!

STAF: Ze had haar badkamer niet op de eerste verdieping moeten maken, dan had ik zo hoog niet moeten klimmen!

NELLIE: Ge moet uwe kop zo niet laten hangen, vader. Veel mannen van uwe leeftijd zijn er erger aan toe. Sommigen zitten zelfs in ne rolstoel.

STAF: Nee, da's plezant als 't overal kraakt voor 't minste als ik me beweeg.

NELLIE: Ge moet maar wat profiteren.

STAF: Hoe gaat dat als ik hier constant op die stoel moet blijven zitten om uw gazetten te verkopen?

NELLIE: Ge kunt toch wat klappen met de mensen die hier komen. STAF: Over wat? 't Is hier elke dag hetzelfde. Hier is niks, hier ziet ge niks en hier gebeurt niks!

(Onder volgend gesprek rolt Tuut een vol biervat richting café. Nellie raaskalt maar door. In gebarentaal en achter de rug van Nellie vraagt Tuut aan Staf of hij zin heeft om iets te drinken in het café)

NELLIE: (terwijl ze de kiosk vol stopt) Ik weet ook wel dat ge niet rijk wordt van die gazetten maar het lokt wel volk naar mijne winkel. Ze komen voor een gazet maar ondertussen kopen ze een heel kabas winkelwaar. Ge moet weten hoe ge zoiets moet aanpakken. Maar daar hebt gij geen verstand van. Vroeger was het allemaal anders. Niet waar, vader? Vader...? Vader...?

(Ondertussen is Staf al kuierend en stiekem op weg naar het café)

NELLIE: (merkt hem) Héla...! Waar gaat gij naartoe...?

STAF: (aanzelend) Naar euh... zo maar euh... naar nergens!

NELLIE: Kom dan maar terug!

(Staf keert met tegenzin weer. Tuut staat nog steeds bij de ingang van het café. Als Nellie hem opmerkt flitst die snel het café binnen)

NELLIE: (als alle kranten in de kiosk zitten) En nu doet ge niks anders dan hier op die stoel gaan zitten en gazetten en weekbladen verkopen. Verstaan! En zorg dat uw kas deze avond klopt want dat gebeurt ook niet dikwijls. En zelf niet beginnen lezen hé want dan zijn die gazetten maar de helft meer waard!

STAF: Ik mag toch nog ademen, hoop ik?

(Staf zet zich op stoel. Nellie gaat in de winkel. Tuut rolt een leeg biervat naar buiten. Ook Jackie komt uit haar café)

TUUT: Zo, dat was het laatste vat.

JACKIE: Het zal weer warm worden vandaag.

TUUT: Gouden tijden voor nen brouwer.

JACKIE: Ne mens moet voor niks naar Spanje gaan.

TUUT: Natuurlijk niet, hier is 't ook 35 graden.

JACKIE: Zèg Tuut, ge moogt nog 2 bakken trappist afzetten.

TUUT: Is dat wel genoeg met zo'n heet weer? Volgens de weerman blijft die hittegolf nog minstens 14 dagen duren. En 't nog maar het begin van de congé, hé Jackie.

JACKIE: Begin toch maar met 2 bakken. Ik kan er altijd nog een paar bijbestellen hé.

TUUT: Westmalle of Tongerlo?

JACKIE: Van allebei ene.

TUUT: Dan zal ik die eens rap van mijne camion gaan halen. Ge kunt misschien ondertussen voor mij al een pint tappen, dan heb ik de eerste. En da's meestal de beste.

JACKIE: Hebt ge niet liever ne koffie, Tuut?

TUUT: Nee, da's slecht voor de lever! (rolt het lege biervat af)

JACKIE: (cynisch bij zichzelf) Elke dag een half vat bier achterover slagen da's niet slecht voor de lever!

(Jackie reinigt de tafeltjes met een schoteldoek. Staf probeert ondertussen een krant te lezen zonder die aan te raken. Hij zit op handen en knieën met zijn hoofd ondersteboven. Als een van de artikels hem toch interesseert peutert hij de krant dan maar uit de kiosk. Nellie komt tersluiks in deuropening staan)

NELLIE: (berispt luid) Niet lezen, heb ik gezegd...!

(Staf schrikt zich te pletter en wil de krant onmiddellijk terug in de kiosk steken maar die raakt daardoor helemaal verfrommeld)

NELLIE: Allé, nummer één is al naar de vaantjes...!

(Nellie trekt met giftige blik de gekreukte krant uit kiosk en neemt die mee naar binnen. Staf zet zich weer op z'n stoel)

STAF: (klagend tot Jackie die het schouwspel gevolgd heeft) Zo'n dochter moet ge hebben, dan zijt ge ook zalig. (achter z'n handje) Ze moesten haar op 't kanon steken en naar de maan schieten! Nee, naar de zon. De maan is nog te dichtbij. Ze zou nog kunnen terugkomen.

JACKIE: Breng maar eens een gazet naar hier dan hebben mijn klanten ook iets om te lezen.

STAF: Welke?

JACKIE: De dikste.

(Staf haalt een krant uit de kiosk en gaat ermee richting café. Nellie komt opnieuw in deuropening staan)

NELLIE: Wat gaat gij doen met die gazet...?

STAF: Naar Jackie dragen. Of mag ik dat ook al niet meer misschien?

NELLIE: Zorg maar dat ze betaalt! En gij gene alcohol drinken hé! Da's heel slecht

met die pillen voor uw heup.
 STAF: Ik drink altijd koffie.
 NELLIE: Pas maar op met dat caféwif. Ge weet dat ze de venten niet gerust kan laten!
 STAF: Hebt gij schrik dat ge nog een broerke of een zusje verkrijgt? Dat moet ge niet in uwe kop steken want die dingen marcheren bij mij toch niet meer. Mijne naft is op!

(Nellie inspecteert de krantenkiosk. Staf komt met de krant bij Jackie)

STAF: (stil tot Jackie) Geef mij eens rap ne koffie en doe er maar wat vuurwater in!
 JACKIE: Kom maar mee naar binnen dan! (met blik naar Nellie) Zij is in staat om er te komen van proeven!

(Staf en Jackie gaan het café binnen. De Koster komt voorbij. Hij merkt Nellie die gebukt staat bij de kranten. Zijn blik valt likkebaardend op haar achterwerk. Als Nellie overeind komt schrikt ze)

NELLIE: Wat staat gij hier achter mijne rug te doen...?
 KOSTER: Schoon dingen mogen toch gezien worden, hé Nellie.
 NELLIE: Ik heb niet graag dat ge mij begluurt als ik het niet weet, Koster.
 KOSTER: (liefjes) Maar Nellieke, ik wil u ook wel begluren als ge 't wèl weet zenne!

(Tuut komt fluitend op met karretje waarop twee bakken trappist staan)

TUUT: (blijft even staan als hij de Koster merkt, dan jennend) Zijn de kerkuilen ook al wakker...?
 KOSTER: (gepikerd) Ja, en vroeger dan gij.
 TUUT: (pesterig) De liefde is toch schoon hé.
 KOSTER: (wrevelig) Trap het af, zatlap!
 TUUT: (met denigrerend lachje) De morgenstond heeft goud in de mond.

(Tuut gaat met de bakken trappist in het café)

KOSTER: Van die brouwer daar moet ik niks van hebben hé.
 NELLIE: Van wie moet gij wel iets hebben, Koster?
 KOSTER: (plots bevallig) Van u Nellieke, dat weet gij toch ook.
 NELLIE: Ik wil gene vent. En zeker gene koster!
 KOSTER: Maar ik ben niet getrouwd.
 NELLIE: Ik ook niet. En dat wil ik zo houden. (met blik naar café) Ik wil alleen weten wat ze daar in 't café allemaal over mij vertellen!
 KOSTER: Wil ik u op een koffieke trakteren bij Jackie?
 NELLIE: En mijne winkel alleen laten zeker? Nee. Zèg, kunt gij geen nieuws rapen in 't café?
 KOSTER: Dat zal ik voor u eens doen, mijn kind. Wil ik u efkes helpen met die gazetten?
 NELLIE: Nee. Dat kan ik wel alleen.
 KOSTER: En wat weten ze vandaag allemaal? (haalt een modeblad uit de kiosk,

bladert door en stuit op reclame voor lingerie)
 KOSTER: (toont Nellie de pagina) Dat zijn schoon dingskes hé, die moderne lingerie.
 NELLIE: Is dat wel goed voor uw ogen?
 KOSTER: (iets stiller) Draagt gij ook zoiets, Nellie?
 NELLIE: Dat ga ik niet aan uwe neus hangen!
 KOSTER: (ad modeblad) Bekijk al dat bloot vlees eens! Jezus Maria Jozef, die dat geschapen heeft dat was ook gene gaper!
 NELLIE: Is dat nu bijna gedaan met uwe rare praat?
 KOSTER: Hoe...? Dat was maar om te lachen.

(Nellie gaat zuchtend binnen. Koster bladert verder in het modeblad en bewondert de lingerie. Marie en Laura komen toe met een winkeltas en doen Koster schrikken)

MARIE: Niks anders te doen, Koster...?
 LAURA: Ge gaat toch geen vrouw zoeken zeker?
 KOSTER: (verstrooid) Jawel. (herpakt zich) Neenee...! (wil modeblad snel wegsteken maar dat valt op de grond)
 MARIE: (raapt het op en monstert de lingerie) Zo te zien heeft hij er al een gevonden, maar ze is van papier.
 LAURA: Die gaat niet antwoorden als ge daar 's avonds bij in bed ligt.

(Marie geeft modeblad terug aan de Koster)

KOSTER: Zorg maar dat gij uw venten in toom kunt houden nu met 't begin van de congé. Drie weken met uwe vent op uw kot, amaa! Ik ken dat, constant geplaagd worden, altijd gereed staan, zelfs tussen de soep en de patatten.
 MARIE: Neenee, daar hebben ons venten gene tijd voor. We hebben hen aan 't werk gezet.
 LAURA: Ze zijn aan 't schilderen. Deuren, vensters en de corniche.
 MARIE: En ze moeten niet zeggen dat ze dat niet kunnen want ze zijn schilder van beroep.
 LAURA: Ge moet ze bezig zien. Het zijn juist twee brave schoothondjes.
 KOSTER: Ge weet toch dat ge altijd bij mij terecht kunt als ge iets nodig hebt, hé dames?
 LAURA: Wat kunt gij ons geven dat ons venten ons niet kunnen geven?
 KOSTER: Daar zoudt ge nog kunnen van verschieten, Laura! (met geile blik) Ge weet dat ik vol verborgen talenten zit hé!
 MARIE: Gij zit toch met hartproblemen...?
 KOSTER: Daar pak ik pillekes voor hé. En die maken mij nog heviger dan ik al ben. Oooh... soms kan ik me echt niet inhouden.
 LAURA: Marie en ik zijn met weinig content. Niet waar, Marie?
 MARIE: Juist Laura.

(Nellie komt buiten)

NELLIE: (tot Koster die nog steeds het modeblad in z'n handen heeft) Zèg meneer,

gaat jij dat boekje kopen of hoe zit dat...?
 KOSTER: Maar nee.
 NELLIE: Zoudt ge dat dan niet terugleggen voor het versleten is!

(Koster stopt het modeblad snel terug in de kiosk)

MARIE: En hoe gaat het met uw vader, Nellie?
 NELLIE: Gelijk altijd, zagen en klagen hé.
 LAURA: Da's maar normaal als ge met een zere heup zit.
 NELLIE: Het gaat snel bergaf met zijn gezondheid. Sinds het overlijden van ons moeder verleden jaar is hij dikwijls depressief.

(De aanwezigen merken dat Eline toekomt met haar fiets)

KOSTER: Daar se, die Eline zal niet depressief worden. Sinds dat ze met den Daan loopt is ze beginnen te leven.

(Eline zet zich op de zitbank bij het kapelletje terwijl ze in een liefdesroman begint te lezen)

MARIE: Met den Daan...?
 LAURA: En dat voor een dochter van nen ingenieur? Amaai, die is ook laag gevallen!
 NELLIE: De jeugd is helemaal ontspoord.
 KOSTER: Ge moet haar daar zien zitten. Ze zit te wachten gelijk een kieke op nen haan.

(Ook Daan komt nu met de fiets toe)

KOSTER: (tot vrouwen, ad Daan) Den haan is ook daar!

(Daan gaat tot bij Eline, geeft haar een snel wangkusje en legt de hand om haar schouders)

MARIE: 't Is toch schoon zo'n prille liefde hé. Als ik aan vroeger denk was dat bij mij en de Fé toch vele minder.
 LAURA: Mijne Huub heeft mij ook nooit veel gekust.
 KOSTER: Allé Laura, daar begint toch alles mee.
 MARIE: Wat weet gij nu als vrijgezel van kussen...?
 NELLIE: De vent van heden denkt aan niks anders dan sex. Ik hoef er gene!
 KOSTER: Och Nellie kind, ge weet niet wat ge mist!
 LAURA: We zullen eens gaan winkelen.

(Marie en Laura gaan met Nellie binnen. De Koster volgt hen)

DAAN: Wat leest ge daar, Eline?
 ELINE: Iets over twee mensen die elkander graag zien en dat laten blijken door vurige kussen.

DAAN: Ik vraag me af of wij later een gezin gaan stichten.

ELINE: Kunnen wij dat wel onderhouden?

DAAN: Waarom niet? Ik heb toch een goei job.

ELINE: Werken bij ne begrafenisondernemer, vindt gij dat een goei job?

DAAN: Ik ben zelfs gespecialiseerd in het opmaken van lijken. Gisteren hadden we er ene die moest gebroken worden.

ELINE: Waarvoor is dat goed?

DAAN: We kregen 'm anders niet in de kist. Dat kraakte nogal. En zijne mond was helemaal naar binnen geslagen. Dus ik haal eerst zijn tong eruit en dan heb ik zijne mond vol papier gestoken. Maar met zijn vingers hadden we meer last. Die moest ik een voor een...

ELINE: (onderbreekt) Daan, 't is bijna goed hé!

DAAN: Kunt ge daar niet tegen? Dat zult ge toch moeten gewoon worden als wij later trouwen.

ELINE: Amaai als gij dat elke keer gaat vertellen als we samen aan het avondeten zitten.

DAAN: (haalt fier een GSM tevoorschijn) Kijk eens!

ELINE: Wat is dat?

DAAN: Ne GSM. Gekregen van mijnen baas.

ELINE: Waarvoor hebt gij ne GSM nodig?

DAAN: Wel, als er iemand sterft dan word ik onmiddellijk opgeroepen langs de GSM. (stopt GSM terug in z'n borstzakje) Dat heeft zo zijn voordelen. Als het lijk nog warm is dan kost me dat vele minder tijd om dat op te maken. Dan kunt ge...

ELINE: (onderbreekt berispend) Daan...! Moet ik naar hier komen om naar zoiets te luisteren?

DAAN: Nee.

ELINE: Waarvoor dan?

DAAN: Omdat ik u gaarne zie, Elineke.

ELINE: Laat dat maar eens ne keer zien dan!

DAAN: Wàt moet ik laten zien?

ELINE: Wel, dàt hé...!

DAAN: Dàt...?

ELINE: Ja, dàt...!

DAAN: (reeds met hand aan de ritssluiting van zijn broek) Moet ik dat hier laten zien bij klaarlichte dag?

ELINE: Néé, dàt niet...! Ik bedoel, dat ge lief en attent kunt zijn tegen mij. Wil ik u dat eens voordoen? Kom...! (wil Daan heel liefjes kussen)

DAAN: (onderbreekt, duwt haar even opzij) Ge moet wel oppassen voor mijne GSM, hé Eline. (haalt de GSM uit borstzakje) Die dingen kosten veel geld hé.

ELINE: 't Is altijd iets met u!

DAAN: (raapt al z'n moed bij elkaar) En eigenlijk wil ik wel eens iets meer dan kussen. Weet ge dat wij al meer dan een jaar verloofd zijn? En wat is er tussen ons al meer gebeurd dan kussen? Niks. Helemaal niks!

ELINE: Da's te vroeg, Daan. Trouwens zo'n dingen staan niet in mijn boekske.

DAAN: (ad liefdesroman) Da's wel een ouw boekske, hé Eline.

ELINE: Voor die dingen hebben we nog tijd genoeg.

DAAN: Dat zegt gij altijd.

ELINE: We moeten wachten tot we getrouwd zijn.

DAAN: En dan een kat in de zak kopen zeker! Ik zal niet blijven wachten, Eline. Iedereen van mijne leeftijd heeft het al eens gedaan.

ELINE: Wát gedaan?

DAAN: (aarzelend) Wel euh... dàt!

ELINE: (met het mes op de keel) "Dàt" wat is dat...?

DAAN: (bindt in) Getelefoneerd met de GSM!

ELINE: Wat wilt ge daar nu mee zeggen?

DAAN: Eline, liefde is meer dan alleen maar kussen.

ELINE: Oh, ge wilt vaderke en moederke spelen?

DAAN: Uwen euro valt ook laat hé!

ELINE: Goed, als gij dat niet te vroeg vindt, de volgende keer dan.

DAAN: Beloofd...?

ELINE: Ja, beloofd. Nu moet ik doorgaan. Ons Ma weet niet waar ik blijf.

(Afscheidskusjes. Eline gaat er vandoor met haar fiets. Staf en Tuut komen uit het café)

TUUT: We zullen hier maar ergens op het terras gaan zitten. 't Is buiten beter dan binnen.

STAF: (als hij Daan merkt) Hier se, den Daan. (dan cynisch) Gij zijt met Eline het kapelleke gaan opkuisen zeker?

(Ze zetten zich aan een tafeltje. Tuut leest intussen de krant)

DAAN: Hoe is 't met de mannen?

TUUT: Als de zon hoog staat is 't goei weer voor den brouwer.

DAAN: En hoe is 't met u, Staf?

STAF: Ik onderga mijn lot aan de zijde van ons Nellie. Ik had gehoopt dat ik deze zomer ging bompa worden maar daar kan ik ook weer naar fluiten!

DAAN: Nellie heeft 't niet zo voor de venten hé?

STAF: Volgens mij haat zij de venten. Ik begrijp het ook niet. Misschien kan ze gene vent vinden omdat er geen enkele naar haar pijpen wil dansen.

DAAN: We moeten allemaal al eens water bij de wijn doen hé.

STAF: Als ge niet buitenkomt, hoe kunt ge dan ne vent tegen het lijf lopen?

DAAN: Ik dacht toch dat de Koster een oogske had op Nellie?

STAF: Ja, dat venijn! (minder luid) Ik vermoed zelfs dat ons Nellie in 't geheim liefdesbrieven van hem krijgt! Maar die z'n schoonvader wil ik niet worden zenne!

(Jackie serveert koffie voor Staf en een glas bier voor Tuut)

TUUT: (loert over z'n krant) Geef den Daan ook iets van mij, hé Jackie.

JACKIE: Daan...?

DAAN: Een pintje.

(Huub en Fé dagen op aan het café. Ze zijn gekleed in een stofjas die vol

verfspatten hangt.

FE: (ad aanwezig) 't Is toch moeilijk om hier eerste klant te zijn, hé Huub.

TUUT: Om den brouwer voor te zijn moet ge vroeger opstaan, mannekes!

(Huub en Fé zetten zich bij aan tafel)

HUUB: (droogt z'n bezweet gelaat) En warm dat 't is al zo vroeg in de morgen.

FE: Jackie, voor mij een grote pint.

JACKIE: Voor u ook, Huub?

HUUB: Natuurlijk. Wie drinkt er nu met zo'n weer water? (neemt de krant over van Tuut en begint er in te lezen)

TUUT: En wat nieuws, heren?

FE: Dat 't dorstig weer is hé.

TUUT: Werkt gij nog altijd bij dezelfde baas, Fé?

FE: Den Huub en ik draaien al 15 jaar onze nestel af bij dezelfde baas. Niks anders dan schilderen. Ikke de grondlaag...

HUUB: (vervolgt) ...en ikke de deklaag!

STAF: Hout en Bouw staat er weeral goed op. Drie weken congé, en dan met zo'n weer.

HUUB: Congé...? Saluut...! De Fé en ik zijn thuis aan 't werken hé.

TUUT: Waar zijt ge aan 't werk?

FE: Ons vrouwen hebben ons gecommandeerd om te schilderen. Is dat congé als ge moet schilderen onder de congé? Nee, da's gene congé. Congé is niks doen. Dàt is congé!

HUUB: (jammerend) 't Was nu eens rustig rond het huis. De kinderen op bivak met de chiro, de hond bast niet... dan zetten ons vrouwen ons nog aan 't werk. Sukkelaars zijn wij. Grote sukkelaars.

STAF: Met zo'n weer is 't nergens beter dan op een goed terraske.

DAAN: (vervolgt) Achter een goei pint bier.

FE: Maar we komen op tijd onzen dorst lessen, hé Huub.

HUUB: Wees gerust. En niemand zal ons kunnen tegenhouden.

(Jackie serveert)

FE: Daar zijn ze ermee, se mannekes. Zèg da's er ene van mij hé.

TUUT: Niks van. Den deze is van mij. Voor die weinige keren dat ik u beiden hier eens tegenkom.

FE: Zie dat bier eens schuimen. Dat gaat smaken. En dan nog geserveerd door zo'n schoon madam gelijk Jackie. (slaat op haar kontje)

JACKIE: Fé, houdt uw handen thuis hé! Ge weet dat ik daar niet tegen kan.

TUUT: Jackie, een goei cafébazin moet al eens laten tassen. Dat brengt geld in de kas.

HUUB: Thuis mogen we dat ook al niet meer. Ze zeggen dat 't daarvoor te warm is.

STAF: Neenee, Jackie heeft liever dat er ne jonge hengst moeite doet in plaats van zo'n ouwe bokken als wij.

TUUT: Pas op hé want den Daan heeft al een lief.

FE: En twee op dezelfde moment dat gaat niet zeker? Ik had er vroeger wel zes.

Eén voor elke dag van de week.

DAAN: En de zevende dag dan?

FE: Toen ging ik op stap. Waar is den tijd, mannen? Elke keer dat ik in een café kwam was ik poepeloere...!

HUUB: Da's lang geleden, hé Fé.

FE: Zèg Jackie, 't is hier zo stil? Kunt ge niet voor wat muziek zorgen?

STAF: Waarom? Zoekt ge hier soms gaan te dansen?

(Jackie zorgt voor achtergrondmuziek en zet zich dan bij de heren aan tafel. Het eerste nummer is vrij ritmisch. Fé doet een poging om een dansje maar...)

FE: (puffend) 't Is veel te warm. (zet zich weer)

HUUB: En hoe is 't met den Daan?

DAAN: Weinig werk bij de begrafenisondernemer hé.

STAF: Da's niet moeilijk. 't Is veel te warm om dood te gaan.

FE: Als er met het lijk moet worden meegegaan dan staan den Huub en ik paraat hé.

HUUB: Als we tijd hebben natuurlijk.

TUUT: Is daar ook al iets aan te verdienen?

STAF: Iemand moet het toch doen hé.

FE: De begrafenisondernemer is ermee uit de nood geholpen. En wij verdienen er wat drinkgeld mee.

HUUB: Dat hebben we te danken aan den Daan.

FE: (vervolgt) Waar dat we hem heel dankbaar voor zijn. Tapt nog maar eens, Jackie. En geef den Daan er twee van ons!

HUUB: (slaat de krant dicht) Hoe komt het toch dat Bosbeke eens nooit in de gazet komt?

FE: Och, Bosbeke is een verloren gat.

HUUB: Ik vraag me af of Christus hier ooit wel gepasseerd is.

STAF: Wat wilt gij eigenlijk? 't Is hier nu rustig, laat het hier rustig blijven.

FE: Ja, véél te rustig!

TUUT: We kunnen toch de kerk niet in brand steken omdat we morgen in de gazet willen staan hé!

HUUB: Nee, maar daar mag wel eens en beetje beweging in de zaak komen.

(De Koster komt uit winkel en gaat richting café)

STAF: (ad koster) Nu zal het niet meer rustig blijven als ge die op bezoek krijgt!

(De Koster gaat aan een apart tafeltje zitten)

KOSTER: Mag ik eens ne koffie, Jackie?

STAF: Voor mij ne koffie met wat vuurwater in, op kosten van de Koster!

KOSTER: Tarara..., daar denk ik nog niet aan!

FE: Hoe...? Trakteert gij niet voor ons...? Gij die zwemt in 't geld.

HUUB: En wij sterven bijna van de grote dorst.

KOSTER: (wimpelt af) Dan val ik nog liever dood!

TUUT: Gij se gierige pin...!

KOSTER: Dat kan me niet schelen, Tuut. Het leven is zoal duur genoeg.

(Jackie gaat binnen)

FE: (luid genoeg opdat de Koster het zou horen) Nee, de Koster speelt liever onder één hoedje met de vrouwen.

HUUB: Ja, misschien is hij zelf wel een half vrouw!

STAF: Willen we eens controleren...?

TUUT: Daar maak ik mijn handen niet aan vuil!

DAAN: Dat zal ik wel doen als zijn kaars binnenkort uit is.

FE: Waarom? Is 'm van plan van zijne geest te geven?

DAAN: Hij heeft het toch aan zijnen rikketik. Vroeg of laat is 't prijs!

(Een in het nauw gedreven Koster krijgt hevige pijn in de borststreek, begint te zweten en duwt snel een kraker-pil onder z'n tong)

FE: Daar se, hij begint er al van te zweten.

KOSTER: Ik krijg het seffens aan mijnen tikker hé en dan gaat gij betalen!

HUUB: Allé, we hebben u nog niet aangeraakt!

KOSTER: Ik kan niet verdragen dat ze zo achter mijne rug klappen!

TUUT: In een café mag ne mens nog altijd zeggen wat dat 'm wilt.

DAAN: Nu hoort ge 't ook eens van nen brouwer hé. En die kan 't weten hé.

STAF: En daarbij, ik moet thuis bij ons Nellie al zwijgen.

(Plots wordt het akelig stil. De vogels zingen niet meer en de muziek valt uit. Het wordt muisstil)

FE: Pssst...! Luistert eens, mannen...!

STAF: Ik hoor niks.

HUUB: Daarom juist! 't Is hier veel te stil tegen anders! Da's niet normaal.

(Plots wordt het ook nog schemerdonker)

HUUB: (verbijsterd) 't Wordt donker...!

DAAN: Hoe kan dat nu...? 't Is nog gene middag!

KOSTER: (staat in paniek recht) Ik weet 't! De wereld zal vergaan...! Alles valt stil, dan het licht uit en dan ons kaars uit...!

(Jackie serveert)

JACKIE: Zèg, 't is zo donker in ene keer...?

KOSTER: (in paniek) De wereld zal vergaan, Jackie! We gaan er aan! Allemaal!

(Dan plots weer terug normaal daglicht)

STAF: 't Is voorbij.

JACKIE: Misschien was dat wel een wolk die voor de zon geschoven was.

KOSTER: Hoe kan dat nu? Zo'n grote wolken bestaan er niet! (zet zich weer)

FE: Koster, gij se bangerik...! Wij zijn toch niet bang! Hé Jackie...? (slaat weer op haar kontje)

JACKIE: Allé Fé, nu is 't genoeg hé. (af naar binnen)

KOSTER: (tot Fé) Dat moet ge maar veel doen, Fé. Ge zult het deksel nog wel eens op de neus krijgen.

FE: Van wie...?

KOSTER: Van uwen baas.

HUUB: Onzen baas is in congé. Die zit met zijn madam voor drie weken in Spanje.

KOSTER: (verbetert) Neenee, uwen baas van thuis!

FE: Ons Marie...? Dat kan niet. Die is thuis bezig met de grote kuis.

HUUB: En ons Laura is bezig aan 't middageten.

(Marie en Laura komen pratend met Nellie uit de winkel)

DAAN: Dat denkt ge maar! Kijk daar maar eens...!

(Fé en Huub proesten hun bier)

HUUB: Miljaar..., ons Laura!

FE: En ons Marie...! Van waar komen die in ene keer?

HUUB: Kom Fé, we zijn de pist in!

(Fé en Huub verstoppen zich snel achter de waterput. De vrouwen merken hen niet aanstonds)

KOSTER: (roept met bijbedoelingen) Marie, Laura... kom eens efkes naar hier!

MARIE: (tot Koster) Waarvoor...?

KOSTER: Kom eens efkes!

STAF: (nijdig en stil tot Koster) Dat vind ik smerig van u!

(Nellie gaat binnen in haar winkel. Marie en Laura komen richting café. Koster met sarcastisch lachje)

DAAN: Dat gaat oorlog worden...!

TUUT: (drinkt z'n glas leeg) Dan ben ik ook de pist in!

(Daan en Tuut gaan er veiligheidshalve vandoor. De vrouwen ontdekken hun echtgenoten achter de waterput)

LAURA: Wat zit gij daar te doen...?

HUUB: We zijn de waterput aan 't bekijken.

LAURA: Waarom? Lekt 'm...?

FE: We gaan 'm schilderen.

MARIE: Is dat schilderen...?

LAURA: (trekt Huub vermanend met de oren) Ge gaat toch niet denken dat dat drie weken zuipen wordt onder de congé, hé kladschilder!

HUUB: (met pijnlijke grimas) Amaai m'n oren!

LAURA: Zeg "danke Jezeke" dat ik niks anders vastpak!

(Fé en Huub krijgen er geen speld tussen)

MARIE: (tot Fé) 't Moet weer lukken dat gij er ook weer bij zijt! Wat moet dat voorstellen?

FE: Wel euh... wij...

MARIE: (onderbreekt) Zwijg...!

FE: Jamaar, ge vraagt...

MARIE: (onderbreekt luider) Zwijg...!

HUUB: Wij komen hier maar...

LAURA: (onderbreekt eveneens) En dat geldt ook voor u...! Of moeten we u allebei in die waterput droppen?

HUUB: Zèg, die put is 10 meter diep hé!

LAURA: Dat kan me niet schelen!

MARIE: En dan kunt ge drinken.

KOSTER: (beleeft binnenpretjes) En dat is nog wel gratis, ha ha ha.

FE: (kwaad tot Koster) Dat zetten we u nog wel eens betaald, kerkgangster!

KOSTER: Wie gaat ge daar voor meebrengen?

HUUB: Marie en ons Laura!

LAURA: (schopt Huub nog onder z'n achterwerk) Naar huis gij! En rap een beetje!

MARIE: (tot Fé) En gij ook! (wil ook Fé onder z'n achterwerk schoppen)

FE: Denk aan mijn kinnekes, hé Marie!

(Fé en Huub druipen af. Laura en Marie volgen hen. Staf lacht zich te pletter)

STAF: Zijt dan maar getrouwd, haha. Al sjans dat die van mij verleden jaar begraven is!

(Jackie komt buiten)

STAF: (ad lege kop koffie) Jackie, tapt hier nog eens. Maar vergeet er geen vuurwater in te doen hé!

(Achter zijn rug komt Nellie uit de winkel. Ze ziet Staf zitten en gaat er naartoe. Jackie probeert Staf mimisch duidelijk te maken dat Nellie op komst is maar hij snapt het niet)

STAF: (vervolgt minachtend) 't Is alleen maar spijtig dat ons Nellie dezelfde kuren heeft. Ons Nellie dat is een fee met de kuren van een heks!

NELLIE: (plots luid achter Staf z'n rug) Gaat 't hier zo'n beetje...?

(Staf schrikt danig en plant z'n lippen op elkaar)

NELLIE: Hoeveel koffie's hebt gij al gedronken?

STAF: (met de mondvol) Euh...

KOSTER: Koffie...? Drinkt die koffie? Waarom stinkt zijnen adem dan naar alcohol...?

(Nellie proeft van Staf z'n koffie en begint te hoesten)

NELLIE: Da's meer cognac dan koffie...!

STAF: Dan moet dat een vergissing zijn. (wendt zich tot Jackie) Wat hebt gij daar ingekapt, Jackie?

NELLIE: (haalt zwaar uit naar Staf) En nu als de bliksem ginder bij uw gazetten op uwe stoel gaan zitten!

STAF: Maar Nellie, ik...

NELLIE: (onderbreekt furieus) Ik tel tot drie! Eén... twee...

(Staf beweegt zich met snelle korte pasjes met behulp van zijn wandelstok naar de krantenkiosk)

KOSTER: (charmant tot Nellie) Nu dat ge toch hier zijt wil ik u trakteren op ne koffie met een koekske.

NELLIE: Ik wil van u niks!

(Nellie gaat terug naar haar winkel)

NELLIE: (als ze bij de deur is tot Staf, zoals tegen een hond) Zit...!

(Staf zet zich braafjes op stoel. Nellie gaat binnen)

KOSTER: (tot Jackie) Waarom wilt geen enkele vrouw reageren op mijn avances?

JACKIE: Ge hebt 't of ge hebt 't niet, hé Koster.

KOSTER: En gij, Jackie...? Mag ik ook eens op uw achterwerk slagen?

JACKIE: Nee.

KOSTER: Waarom niet? De Fé doet dat toch ook?

JACKIE: Ik laat me voor ene koffie niet op mijn kont slagen, Koster!

KOSTER: En kussen...?

JACKIE: Ook niet. Gij hebt ne stinkende adem. En laat me gerust want ik ga m'n vensters poetsen.

(Jackie begint haar vensters te poetsen. De Koster maakt hiervan gebruik om onder haar kleedje te gluren. Staf die vanop afstand alles gevolgd heeft maakt een geforceerd geluid. Jackie gooit haar zeemvel in de Koster z'n nek. Staf lacht in z'n vuistje)

TWEEDE BEDRIJF

(EERSTE SCENE)

(Een week later - voormiddag)

(Staf zit op de stoel bij de krantenkiosk. Hij leunt op z'n wandelstok en heeft alle moeite om niet in slaap te vallen. Nellie komt buiten en wekt hem)

NELLIE: Wakker worden, vader! Ge moet hier niet slapen hé! Seffens zijn ze met al uw gazetten weg en dan weet ge weer van niks!

(Koster komt toe met een lege winkeltas. Alvorens hij bij Nellie komt spuit hij wat spray in z'n mond)

KOSTER: (vrij opgewekt) Ne goeiemorgen.

NELLIE: (stil) Weet ge nu al wat er over mij in 't café verteld wordt?

KOSTER: Ja. (met mimisch gebaartje ad Staf) Moet ik dat hier zeggen waar dat iedereen bij zit?

NELLIE: (tot Staf) Vader, ga eens ergens anders zitten!

(Staf verschuift zijn stoel naar de andere kant van de kiosk)

NELLIE: Nee vader, ergens anders.

STAF: Ik moet toch niet binnen gaan zitten zeker met zo'n schoon weer zeker?

NELLIE: Ga maar ne koffie drinken bij Jackie. Maar ene zonder vuurwater hé!

STAF: Ik heb geen goesting in koffie!

NELLIE: Jawel. Ge moet!

STAF: Ik heb geen geld.

NELLIE: Hier is geld. (stopt Staf wat wisselgeld toe)

STAF: Maar 70 frank...? Daar kan ik nog niet mee trakteren.

NELLIE: (geeft hem nog meer wisselgeld) Is 't nu goed?

STAF: (tot Koster terwijl hij richting café sukkelt) En mijn dochter gerust laten hé! Of ik ga het tegen de pastoor zeggen!

(Staf gaat het café binnen)

NELLIE: Weet ge al iets, Koster?

KOSTER: Waarom noemt gij me eens nooit bij mijne naam?

NELLIE: Ik weet niet eens hoe gij heet.

KOSTER: Ik heet "Godfried" en dat weet gij maar al te goed.

NELLIE: (gespeeld beleefd) Ja Godfried, en hebt ge al nieuws, Godfried?

KOSTER: Er gebeuren vreemde dingen in Bosbeke. En de mensen beginnen zich eigenaardig te gedragen. Gisteren was de miswijn slecht, wat nog nooit is voorgevallen hé. De mensen gooien niks meer in de schaal en er zitten houtwormen in den biechtstoel. De pastoor is helemaal van slag. Volgens mij zal de wereld vergaan, Nellie!

NELLIE: En wat wil dat nu allemaal zeggen?

KOSTER: Naar 't schijnt zou dat allemaal te maken hebben met die dag toen het donker werd verleden week!

NELLIE: De zon kan toch niet altijd schijnen hé.

KOSTER: Ik zou er niks van verschieten als ze in 't café bij Jackie er meer moesten over weten! Maar ze zeggen niks.

NELLIE: En daarjuist zegt ge van wel.

KOSTER: (herpakt zich) Ze zeggen niks tegen MIJ. Als ik daar binnenkom dan wordt er plots gezwezen.

NELLIE: Hoe zouden we dat dan kunnen te weten komen?

KOSTER: Kom eens mee! Maar ze mogen ons niet zien hé...!

(De Koster en Nellie sluipen tot bij kapelletje waar ze zittend op hun knieën elke beweging aan het café kunnen merken)

KOSTER: Als ze op 't terras zitten kunnen we van hieruit goed horen wat er over ons verteld wordt!

NELLIE: We kunnen hier toch niet de hele tijd blijven zitten hé?

KOSTER: Ge moet er iets voor overhebben, hé Nellie.

(Jackie komt uit café)

NELLIE: Daar is al iemand...!

(Jackie gaat tot bij de kiosk, pikt er een krant uit en gaat terug in het café)

NELLIE: Daar se...! Hebt ge dat gezien? 't Is daarom dat mijn kas nooit klopt!

KOSTER: Och laat ze maar doen. Ze komen nog bij ons te biechten.

NELLIE: Ik kan toch mijne winkel niet laten leeghalen zeker.

KOSTER: Maar dan weten ze dat wij hier zitten. Wacht maar efkes, seffens gaan ze op het terras zitten.

(Koster haalt verrekijker uit z'n winkeltas)

KOSTER: Kijk eens wat ik heb. Zó kunnen we nog beter zien wat er allemaal gebeurt.

(Koster kijkt door verrekijker maar beseft niet dat hij Nellie's achterwerk in z'n vizier heeft.)

NELLIE: Kunt ge niet zien wat er binnen gebeurt, Koster?

KOSTER: (begint te zweten) Amaai..., precies dat ik recht op den achtergevel van de café zit te kijken!

NELLIE: (merkt zijn bedoelingen, neemt z'n verrekijker af) Is dat bijna gedaan met mij te begluren!

KOSTER: Maar Nellieke, ik...

(Op de achtergrond horen we het geluid van een stoppende vrachtwagen)

NELLIE: Pssst..., daar stopt ne camion!

KOSTER: Dat zal den Tuut zijn. Nu zal het spel rap op de wagen zitten!

NELLIE: Die zal toch niet naar hier komen zeker...?

KOSTER: Kom, we verstoppen ons!

(Ze verbergen zich achter de zitbank. Een dronken Tuut komt waggelend toe. Hij gaat nietsvermoedend plassen aan het kapelletje. Als hij vermoedt dat het heiligbeeld hem aankijkt maakt hij plots een bocht van 45 graden waardoor zijn waterstraal de Koster raakt op z'n jas)

KOSTER: (kan zich niet bedwingen, vliegt recht en haalt zwaar uit) Kunt gij niet uitkijken, Tuut...? Gij se vuile smeerlap...! Ge hebt heel mijn kostuum onder gepist!

TUUT: (meent hem te herkennen) Zijt gij de Koster niet? Wat zit gij hier te doen?

KOSTER: (ad kapelletje) Ik euh... ik was aan 't bidden bij den heilige Antonius.

TUUT: Gij gaat nog in den hemel komen.

KOSTER: En gij in de hel!

(Tuut gaat waggelend het café binnen. Ook Nellie komt nu tevoorschijn)

KOSTER: Nu weten ze dat ik hen van hieruit bespioneer.

NELLIE: Allé, die brouwer is zo zat als ne Zwitser. Die ziet maar nen halve meter ver.

(Ze zetten zich beiden op de bank)

KOSTER: (met begerige blik in z'n ogen) Geen goesting om te doen zoals den Daan en Eline...? Zo met ons twee? Gij het kieke en ik den haan...?

NELLIE: (veert recht) Gij zijt juist nen haan! Ge weet nog niet eens wanneer dat ge moet kraaien.

KOSTER: Oh nee...? Ik sta niet in voor de gevolgen als mijne kam rechtkomt hé...!

NELLIE: Denk maar rap aan iets anders. (met gebogen hoofd) Nu weten we nog niks.

KOSTER: Maar Nellieke, ook daar heeft uw Godfriedeke aan gedacht! (tovert een dictafoontje tevoorschijn) Kijk eens hier...!

NELLIE: Wat is dat?

KOSTER: Een dictafoontje. Da's een piepklein cassetteke, speciaal om iets af te luisteren.

NELLIE: Kom, dan verstoppen we dat tussen de bloembakken aan 't café!

KOSTER: (houdt haar tegen) Nellie, daar begint plots vuur te branden in mij! Alleen al de gedachte om met u alleen hier achter 't kapelleke te.. te...

NELLIE: Te wàt...?

KOSTER: Wel, te foefelen hé. Ik begin er zelfs van te zweten. (droogt z'n bezweet gelaat)

NELLIE: Daar zult gij wel tegen kunnen met uw zwak hart. Als ik u één bil laat zien dan valt ge morsdood!

KOSTER: (helemaal van slag) Oooooh, een bil...! Nellie, ik wil wel twee billen zien! (slikt een kraker-pil)

NELLIE: 't Is al goed, hevige bok!

KOSTER: (droomt reeds weg) Oooh..., hete bok, zegt die. Nu krijg ik 't nog warmer!

NELLIE: Kom maar mee met uw dictafoontje!

(Nellie en Koster sluipen naar het café en stoppen het dictafoontje tussen de bloembakken. Eline komt toe met de fiets. Ze merkt het tweetal en gaat zoals gewoonlijk op de zitbank wachten op Daan terwijl ze verder in haar liefdesroman leest. Nellie en Koster gaan terug tot aan de kiosk)

NELLIE: (snuift in de lucht) Ge stinkt, Koster.

KOSTER: (ruikt aan z'n jas) Kunt gij mijne jas eens uitkuisen, Nellie? Die smerige brouwer heeft z'n kraantje laten lopen op mijn goei kostuum...!

NELLIE: Kom maar mee. (bij de deur) Maar uw handen thuishouden hé!

(Koster en Nellie gaan binnen. Daan komt toe, parkeert zijn fiets en gaat tot bij Eline. Hij is merkbaar gelukkig, Eline niet. Daan wil haar een wangkusje geven maar Eline wendt haar hoofd af)

DAAN: Wat scheelt er, Eline?

ELINE: Niks.

DAAN: Hoever staat ge met uwe roman?

ELINE: De twee geliefden hebben elkaar vurig gekust.

DAAN: Amaai, die doen daar ook lang over. Dat is al een week geleden.

ELINE: (vervolgt) En nu zijn ze van plan om iets meer te doen.

DAAN: (speels lief) Mag ik vandaag ook iets meer dan kussen?

(Eline zit duidelijk met een probleem als Daan haar op de mond wil zoenen)

DAAN: Eline, daar scheelt iets hé? Ik zie het.

ELINE: Ja. Ik moet van onze pa breken met u!

DAAN: Waarom...?

ELINE: Mijne pa is ingenieur en gij werkt maar bij ne lijkenbidder! Onze pa zegt dat gij nen armoedzaaier zijt en dat ik met u regelrecht in m'n ongeluk loop!

DAAN: Daar kan ik toch niks aan doen! Het klopt dat ik weinig verdien, maar dat is omdat er in Bosbeke zo weinig mensen sterven. Moet ik de mensen misschien 's nachts gaan doodkloppen met de voorhamer? Dan heb ik wèl veel werk en dan verdien ik wèl veel!

ELINE: Ge moet niet zone toon aanslagen, Daan! Dat staat u niet!

DAAN: Wordt er nog gekust of niet?

ELINE: Nee, ik hoor iemand...!

(Huub en Fé zijn in aantocht. Daan neemt afscheid van Eline. Eline af met haar fiets. Huub kijkt vluchtig in de waterput. De heren zetten zich aan een tafeltje. Daan gaat erbij zitten)

HUUB: (tot Daan) 't Is veel te warm om te vrijen, Daan. Ge moet de vrouwen gerust laten met zo'n weer!

(Jackie komt uit haar café)

FE: Jackie, breng eens drie grote potten bier!

DAAN: Voor mij niet. Ik mag geen alcohol drinken onder mijn werk.

HUUB: Oh, zijt gij aan 't werk?

FE: Daar achter 't kapelleke zeker, met uwe schroevendraaier?

(Tuut en Staf komen uit het café en gaan bij de heren aan tafel zitten)

HUUB: (tot Staf, ad dronken Tuut) Den Tuut heeft precies zijn deel al gehad voor vandaag.

STAF: Als den brouwer met zo'n heet weer moet gaan leveren aan 20 cafés dan weet ge 't wel zeker!

DAAN: Al één week voorbij van de congé, mannen.

FE: En we zijn nog aan 't schilderen. Ikke de grondlaag...

HUUB: (vervolgt) ...en ikke de deklaag!

(Een futuristisch geklede Zenia met zonnebril komt toe en gaat aan andere tafel zitten. Ze monstert de omgeving met meer dan gewone interesse. De heren begapen haar. Jackie serveert de drank)

FE: (stil tot Jackie, ad Zenia) Wie is dat...?

JACKIE: Ik ken er niks van. (gaat tot bij Zenia) Wat wil madam drinken?

ZENIA: Niks. Nee, ik kom alleen maar uitrusten en genieten van de omgeving.

(Jackie vindt dat raar en gaat bij de heren aan tafel zitten)

JACKIE: (fluisterend) Ze wil niks drinken, zegt ze. Ze komt hier alleen maar wat uitrusten.

STAF: Uitrusten...? Die doet precies alsof ze ne marathon gelopen heeft.

HUUB: Jaag ze dan van uw terras!

JACKIE: Dat kan ik toch niet doen hé. Misschien is ze wel echt moe.

FE: Dan moet ze bij ons maar eens komen helpen schilderen, dan weet ze wat werken is!

STAF: Wat zou zo'n schoon madam hier in dit vergeten gat van Bosbeke komen zoeken?

(Zenia luistert stiekem mee)

TUUT: Is er nieuws in Bosbeke, Fé?

FE: Ja, allemaal raar nieuws. Bij de boeren is er geen enkele koe die nog melk geeft sedert verleden week. En mijn kiekens zijn ook van de leg.

HUUB: De waterput staat droog, de beek droogt uit, mijn konijnen sterven een voor een en er groeit niks meer op het land. Zelfs het bier smaakt niet.

DAAN: De kussen van Eline smaken ook niet meer zo goed als verleden week.

TUUT: En ons Nora heeft gisteren gelei gemaakt. Geloof het of niet, maar die is allemaal slecht.

HUUB: Hoe dat...?

TUUT: Er staat al schimmel op en het deksel is nog niet op de pottokes.

JACKIE: Nu dat we toch bezig zijn zullen we maar doorgaan. Den trappist die den Tuut hier verleden week geleverd heeft is allemaal slecht geworden.

STAF: Hoe kan zoiets?

JACKIE: Dat heb ik nog nooit meegemaakt!

FE: Hoe kan dat allemaal? Hier in Bosbeke is iets aan de hand, hé mannen...!

DAAN: Zou dat iets te maken hebben met den dag dat het donker werd verleden week?

HUUB: Hier zit iets niet in den haak. Maar wat...?

JACKIE: Volgens de Koster gaat de wereld vergaan!

HUUB: Als ge die moet geloven dan landen er overmorgen marsmannekes in Bosbeke.

(Ondertussen doet Zenia op het plein enkele metingen met een vreemd toestel. Telkens noteert ze iets in haar agenda)

STAF: (stil ad Zenia) Wat is die daar aan 't doen...?

FE: Zou die van de gazet zijn?

HUUB: Dan komt Bosbeke ook eens eindelijk in het nieuws.

TUUT: Wat zou ze meten?

DAAN: Natuurlijk al die vuile atoom in de lucht.

STAF: Wie durft het haar vragen?

HUUB: Ikke. Of denkt ge dat ik schrik heb van vreemde vrouwen? (pompt zich moed in en gaat tot bij Zenia) Héla..., mogen wij weten wat madam hier aan 't doen is?

ZENIA: Ik meet de kosmische straling.

HUUB: Ge denkt toch niet dat de maan tegen de aarde gaat botsen zeker?

FE: Bij den Tuut botst die al van deze morgen, haha...!

DAAN: Vraag haar eens of ze den temperatuur aan 't meten is. En zeg haar dat wij daar nen thermometer voor hebben.

STAF: Misschien wilt ze weten waar den ooievaar kan landen!

(De heren lachen haar uit. Zenia komt dichterbij)

TUUT: Kom maar op mijne schoot zitten, madameke. En drinkt er ene mee.

DAAN: Aan 't toeristen, madam? Hier in dat vergeten gat van Bosbeke is niet veel te zien hé.

STAF: (vervolgt) Buiten een koeiegat met ne staart over, hahaha!

ZENIA: (imiteert geforceerd) Ha ha ha...!

HUUB: (met gefronste wenkbrauwen tot Fé, ad Zenia) Die is precies al zo zot als ons Laura!

(Zenia legt haar hand op de schouders van Huub waardoor die begint te fluiten in plaats van te praten)

FE: Wat krijgt den Huub nu...?

STAF: Nog erger of die is betoverd! (begint te hikken als Zenia ook haar hand op zijn schouders legt)

(Als Zenia ook Fé en Daan aanraakt blijft Fé plots perplex en onbeweeglijk staan, Daan vertoont spastische trekjes)

TUUT: Hebben die gasten teveel gedronken...?

JACKIE: Madam, ik wil niet dat ge mijn stamgasten ambuteert!

ZENIA: (tot Jackie) Wil ik van u eens nen bloempot maken? (tot Tuut) Hebt gij nog commentaar, meneer?

TUUT: Santé... (drinkt z'n glas leeg)

(Met een eenvoudige vingerknip brengt Zenia iedereen weer bij z'n positieve. De heren begrijpen dat hier iets ernstig aan de hand is en zetten zich weer op hun stoel zonder commentaar. Zenia zet zich bij hen)

HUUB: (tot Fé, ad Zenia) Da's geen gewoon hé...!

FE: (tot Zenia) Wat wil madam van ons?

ZENIA: (zet haar zonnebril af) Ik ben op zoek naar vruchtbare plaatsen op aarde.

HUUB: (ontwaakt als het ware) Dan moet ge hier zijn, madam!

ZENIA: Oh ja...? Maar als dit dorp dan toch zo vruchtbaar is waar zijn dan al uw kinderen naartoe?

DAAN: Op kamp met de chiro.

ZENIA: Zijn hier bewijzen van vruchtbaarheid?

STAF: Ja, in Bosbeke groeien de groenten beter dan elders en de kiekens leggen hier grotere eieren.

TUUT: En de maïs wordt eens zo hoog.

HUUB: En de patatten eens zo dik.

ZENIA: Hebt ge u al eens afgevraagd hoe dat zoiets komt?

FE: Dat weet niemand, en eerlijk gezegd is dat al jaren zo.

ZENIA: Kom heren, ik wil bewijzen!

HUUB: Bewijzen zijn er in overvloed. Verleden jaar plantte ik eens een boomke naast mijn garage. 's Anderendaags kon ik niet meer buiten met mijnen auto. Zone kanjer van nen boom. Ik heb 'm eerst moeten omver zagen.

DAAN: De eieren van ons kiekens moeten we opeten binnen de drie dagen of er komt gegarandeerd een kuikentje uit. 't Is niet den eerste keer dat de frigo vol kuikentjes zit. En mijn konijnen hebben om de haverklap jongskes en onze haag moet elke week gesnoeid worden.

FE: En ik kan mijne velo parkeren tegen mijne selder. Verleden week was ons Marie nog in paniek. Zij was me kwijt en ik stond gewoon tussen mijne prei. Ook de sla groeit hier als zot, madam. (haalt zakje wortelzaad uit z'n zakken) Hier, dat is zaad van zomerwortelen. Ik zal eens één zaadje in nen bloempot stoppen. (stopt zaadje in bloempot) En nu efkes wachten hé.

TUUT: Ik koop verleden jaar met moederkesdag een boske rozen voor mijn moeder. Ik leg die rozen ene nacht in mijne kelder. De volgende dag was er toch wel ne rozestruik uit de vloer van mijne kelder geschoten zeker!

STAF: Da's nog niks. Ik zet brooddeeg in den oven. Maar ik moet geen uur wachten hé of ik krijg het brood niet meer uit den oven. Zo groot...! Wat zeg ik, zó groot! Ik moet al mijn broden laten snijden in de houtzagerij! Twee maanden geleden stonden er zelfs verse scheuten aan mijne wandelstok...!

Ge moet niet vragen, hé madam!

JACKIE: Bij de opening van mijn café verleden jaar stonden er bloemen op tafel. Om middernacht zagen we elkaar niet meer zitten. (tot de heren) Weet ge 't nog?

ZENIA: (met blik naar de bloembakken) Waarom blijven uw bloemen dan nu zo klein?

JACKIE: Dat zijn plastieke. Echte bloemen is niet meer te doen, madam! De mensen zouden mijn café niet meer zien staan!

FE: En als ge ons niet gelooft, kijk dan maar eens! (peutert een volgroeide wortel uit de bloembak) Wat vindt ge daarvan?

HUUB: Geloof ge ons nu, madam?

FE: Ik heb een zoontje van 10 jaar oud. Die is groter dan ik!

HUUB: Drie dagen na zijn geboorte stampte hij al met zijne voet door de wieg. Zo'n gat in die wieg...!

STAF: Hoeveel weegt uwe zoon nu, Fé?

FE: Zonder schoenen 87 kilo. Mèt schoenen tegen de 100 ! Ah ja, hij heeft maat 49...!

ZENIA: Ja heren, dat zijn allemaal fantastische verhalen, maar ook ik weet dat dit dorp heel vruchtbaar is.

STAF: Met uwe meter zeker?

ZENIA: Nee, dat werd boven door mijn bazen reeds in kaart gebracht.

HUUB: Waar boven...?

DAAN: Door welke bazen...?

ZENIA: Wel, op Mars!

STAF: Ge gaat ons toch niet vertellen dat gij van Mars komt hé...?

ZENIA: Jawel heren.

(verbaasde onderlinge oogcontacten)

TUUT: Dan zijt gij een marsmanneke...?

FE: Allé Tuut, zijt gij blind? (met gebaartje aan borsten)

TUUT: (verbetert zichzelf) Een marsvrouwke dan hé!

ZENIA: Zo zou men het kunnen noemen, ja.

TUUT: Ik geloof er niks van!

ZENIA: Als gij niet oppast dan zal ik u eens een poets bakken!

TUUT: En wat gaat ge doen? Mijn bier in melk veranderen, haha...?

ZENIA: Wil ik de heren nog eens aanraken?

DAAN: Nee madam...!

FE: Wil madam niet zo luid klappen want er zitten spionnen in 't dorp!

STAF: Wie dat, Fé?

FE: De Koster hé...!

STAF: Juist.

ZENIA: Volgens metingen is uw dorp de meest vruchtbaarste plaats op aarde. Maar is daar nog ander bewijs van?

HUUB: Ja, ge moet nog maar naar een vrouw wijzen en 't is al prijs.

STAF: Als hier in Bosbeke een koe kalft is dat kalf op drie weken een koe!

FE: En varkens worden hier eens zo vet, madam. Zelfs de bomen worden hier eens zo hoog. Als dat nog geen bewijs is.

DAAN: Wat komt madam hier eigenlijk doen?

ZENIA: Okee, dan maar met de deur in huis. Mijn naam is "Zenia"! Ik kom op de aarde, en meer bepaald in Bosbeke, bereidwillige mannen halen om vers bloed te verzekeren op Mars.

JACKIE: Waarom...? Zijn ginder dan geen venten?

ZENIA: Jawel, maar er is een ziekte uitgebroken op Mars en al onze mannen zijn onvruchtbaar geworden.

FE: Oei...! Dan zitten ze daar goed in de penarie...!

ZENIA: Wie van uw wil met mij meegaan naar Mars?

HUUB: (staart haar aan, dan zuchtend) Ja, dat is zo eens iets anders dan heel den dag met ne verfborstel in uw handen staan hé.

ZENIA: Wat voor werk doet gij hier?

TUUT: Ik ben brouwer.

DAAN: Ik werk bij ne begrafenisondernemer.

STAF: Ik ben met pensioen.

HUUB: En de Fé en ik zijn schilders.

FE: Ik doe de grondlaag...

HUUB: (vervolgt) ...en ikke de deklaag!

ZENIA: Ik zou toch graag hebben dat ge ons niet in de steek laat.

DAAN: Jamaar, hoe gaan wij daar geraken?

STAF: Met de camion van den Tuut?

TUUT: Die slikt teveel.

FE: Mars ligt boven hé! Kan uwe camion van de grond gaan?

TUUT: Pas op, dat beestje trekt nog goed hé.

ZENIA: Nee heren, ik ben met een ruimteschip gekomen en ik keer ermee terug!

HUUB: Met nen UFO...?

ZENIA: Oh, noemt men dat zo tegenwoordig?

(Verbaasde blikken, men fixeert Zenia)

DAAN: (herinnert zich plots iets) Wacht nu eens efkes...! Gij zijt toch verleden week niet geland toen het plots in Bosbeke overal donker werd?

ZENIA: Natuurlijk. Een ruimteschip heeft veel kracht nodig om te landen en die energie halen wij dan uit het licht dat ter plaatse is.

TUUT: Waar staat uw machien dan nu ergens geparkeerd?

ZENIA: Hier achter in de weilanden, onder de grond waar niemand het kan vinden. Anders beginnen ze weer foto's te maken zoals in het verleden meermaals is gebeurd. En dan sturen ze weer een paar straaljagers op ons af.

(De heren staren elkaar verstomd aan)

STAF: Hebt ge dat ooit in uw leven geweten...? Daar moet ik zo oud voor geworden zijn. Ons moeder moest 't weten.

FE: We gaan nog eens drinken. Jackie, tapt hier nog eens!

HUUB: En geef Maïzena ook een pint van ons.

ZENIA: (verbetert) 't Is Zenia...!

(Jackie gaat binnen)

STAF: Ik denk niet dat ik meega naar Mars. Ik zal hier wel gazetten verkopen!
 TUUT: Allé Staf, ge gaat ons toch niet in de steek laten zeker!
 DAAN: En voor hoelang moeten wij mee?
 ZENIA: Eén jaar is voldoende.
 TUUT: Wanneer vertrekken we?
 DAAN: Toch niet direct?
 TUUT: Dan moet ik wel een plastic zakske meenemen want ik vrees dat ik nog moet gaan overgeven.
 ZENIA: Er hangt wel één voorwaarde aan vast. De mannen die meegaan moeten een snor hebben.
 DAAN: Waar is dat voor nodig?
 ZENIA: Daar worden de marvrouwjes wild van. Besef goed dat er op Mars geen haargroei mogelijk is, hé heren.
 STAF: Dan is die snor voor de marsvrouwkes eigenlijk schaamhaar...?
 ZENIA: Het is toch de bedoeling dat het mannenras bij ons snel wordt aangezuiverd, of we gaan een regelrechte ramp tegemoet!
 TUUT: En zonder marsmannekes is 't ook niet plezant hé.

(Jackie serveert voor allen. Ze geeft ook Zenia een glas bier. De heren drinken, maar Zenia kapt het bier in haar bot)

FE: (verwonderd tot Zenia) Wat doet gij nu...?
 ZENIA: Mijn onderdelen smeren. Dat doet gij toch ook, maar aan de binnenkant in plaats van aan de buitenkant.
 DAAN: (staart roerloos naar Zenia) 't Is niet te geloven...!
 TUUT: Ze moesten het weten in Brussel! Direct stonden die mannen van de VTM en de VRT hier met hunne camera.
 HUUB: Kunt ge ons eens iets laten zien, madam?
 FE: (berispt) Huub, let op uw woorden hé. Da's uw Laura niet hé!
 HUUB: Jamaar zoiets bedoel ik niet. Ik bedoel of zij nog zo'n toer kan uithalen als daarjuist. (tot Zenia) Kunt gij het bijvoorbeeld laten sneeuwen in 't midden van de zomer?
 ZENIA: Ik kan in feite alles.
 JACKIE: Nee, niet laten sneeuwen alstublieft want dan moet ik mijn tafels gaan binnenzetten!
 ZENIA: Het vermenigvuldigen op Mars gebeurt wel anders dan hier. Hier moeten de mannen met een vrouw in bed duiken hé...
 FE: (onderbreekt met blik naar Daan) Of bijvoorbeeld achter het kapelleke onder het waakzaam oog van den heilige Antonius! Hé Daan...?
 DAAN: Zo erg is 't nog niet, Fé.
 ZENIA: Wel, bij ons gebeurt dat gewoon met de hand.
 HUUB: Met de hand...? En de pastoor zegt op zijn preekstoel dat dat doodzonde is...!
 STAF: (tot Zenia) Met de hand...? Hoe met de hand...?
 ZENIA: Ik zal het even tonen.
 STAF: (slaat de handen voor z'n kruis, dan bang) Bij mij niet hé...!
 FE: En als gij zwanger geraakt?

ZENIA: Dat kan niet want ik ben "een verkenner".

(Zenia schudt de heren een voor een de hand)

STAF: (krijgt kriebelingen in z'n onderbuik, een orgasme is nabij) Ooooooh...! Wat is dat allemaal...? (dan met veel enthousiasme) Mijne vogel begint terug te zingen! (tot Zenia) Kan ik geen abonement krijgen, madam? Ik ga wèl mee naar Mars! Zet mij maar op de eerste rij!

(Nellie en Koster komen pratend met elkaar uit de winkel)

ZENIA: (merkt hen) Wie is dat...?

STAF: Dat zijn twee verkenners!

HUUB: Zwijg maar efkes want dat zijn spionnen!

KOSTER: (tot Nellie als hij Zenia bij de heren ziet zitten aan het café) Wat doet die vreemde vrouw daar...?

NELLIE: (ziet haar niet) Waar...?

KOSTER: Daar bij Jackie op het terras.

NELLIE: Ik zie geen vreemde vrouw. Ik zie alleen Jackie bij die venten zitten.

KOSTER: Maar allé nu, ze zit naast uw vader!

NELLIE: Zijt gij zot geworden, Koster?

KOSTER: Ik zal mijn dictafoontje eens uit de bloembak gaan halen, misschien weten we dan iets meer!

(Nellie gaat terug binnen. Koster gaat naar Jackie waar hij eerst ongemerkt achter z'n rug het dictafoontje uit een bloembak haalt en zich dan ergens apart aan een tafeltje zet)

KOSTER: Jackie, ne koffie alstublieft!

FE: Moet gij niks zeggen tegen die vrouw hier?

KOSTER: Waarom zou ik? Ik ken haar niet.

HUUB: Daarom juist. Ze is van de gazet.

(De Koster blijkt plots wel geïnteresseerd)

KOSTER: Ne goeiendag madam. Ik ben Godfried Tubbeckx, koster van Bosbeke. Als ge iets wilt weten over... over...

(Als Zenia hem de hand schudt begeeft Koster bijna. Hij begint te zweten, pakt een kraker-pil en gaat er helemaal overdonderd vandoor)

JACKIE: En uwe koffie, Koster...?

KOSTER: (helemaal over z'n toeren) Die... die moet ik... niet meer hebben!

DAAN: Als dat maar geen vodden worden met die Koster.

STAF: Da's niet moeilijk. Dat zit al jaren vast in z'n lijf!

(Als Koster weg is komen Laura en Marie toe aan de winkel. Ze bladeren door de weekbladen)

DAAN: (tot Fé en Huub) Pas op, de generale staf is daar...!

HUUB: Kom Fé, we moeten ons verstoppen...!

STAF: Ge moet u niet laten doen.

HUUB: Nee, maar ik heb geen goesting om deze nacht nog eens ne keer in 't kolenhok te slapen!

STAF: (tot Zenia) Ze hebben schrik van hun vrouwen!

ZENIA: Daar weet ik wel iets op. Ik kan andere mensen onzichtbaar maken voor bepaalde personen.

FE: Oh ja...? Bewijs dat dan maar eens!

ZENIA: Na deze vingerknip zien of horen uw vrouwen u op dit moment niet!

HUUB: Is dat echt waar...?

DAAN: (tot Fé en Huub) Test het dan eens uit hé!

(Fé en Huub gaan voorzichtig tot bij hun vrouwen en maken vóór hun neus obscene gebaren. De vrouwen zien hen niet)

STAF: Da's straffe koffie...!

TUUT: Nooit meegemaakt!

LAURA: (roepend tot Staf, Daan en Tuut) Waarom gaapt ge zo naar ons...?

MARIE: Hebben wij van u iets aan misschien?

STAF: (roept naar de vrouwen) Ge moet van mijn gazetten blijven...!

LAURA: (stil tot Marie, als de heren aan tafel hen blijven aanstaren) Daar scheelt iets hé...!

MARIE: (fluistert naar Laura) Misschien zitten ons venten weer verstopt achter die waterput?

(Met de hoop hun venten daar weer te betrappen sluipen Marie en Laura naar de waterput waar ze echter niks vinden. Huub en Fé maken nog steeds obscene gebaren naar Laura en Marie)

MARIE: Nikske...!

LAURA: Kom Marie, we gaan naar Nellie.

STAF: (stomverbaasd aan de grond genageld) Hoe is 't mogelijk...?

(Fé en Huub zetten zich terug aan tafeltje)

FE: Ooit zoiets meegemaakt?

HUUB: Ik begrijp 't niet.

ZENIA: (staat recht) Heren, nu moet ik er vandoor. Ik ga mijn bazen doorseinen dat ik Bosbeke gevonden heb. Als ge mij wilt oproepen dan moet ge met uw hoofd naar het oosten gericht driemaal "paranostra" roepen. (af)

FE: Is dat allemaal wel echt?

HUUB: Of zijn wij aan 't dromen?

(Fé en Huub knijpen elkaar in de wang)

HUUB: Ja, 't is echt. Ongelooflijk!

FE: Jackie, tapt voor ons allemaal nog eens een goei pint bier.

TUUT: Nee, voor mij niet meer. Ik moet nog met de camion rijden.

HUUB: (wrijft in z'n handen) Eindelijk komt er beweging in het verloren gat van Bosbeke.

STAF: Nee zeker. Zelfs mijne wandelstok is precies al wat rechter geworden.

DAAN: Dit moet wel geheim blijven, hé mannen.

FE: Ons vrouwen zullen nogal een gezicht trekken als we op Mars gaan zorgen voor het nageslacht.

HUUB: En wie gaat er mee naar Mars?

FE: Mij moogt ge al inschrijven.

TUUT: Mij ook.

STAF: Mij ook. Als ik er nog eens 68 jaar kan bijdoen dan ben ik er 176 !

HUUB: En gij, Daan?

DAAN: Ik kan mijn Eline toch niet achterlaten, hé mannen. Trouwens, ik zie haar graag.

TUUT: Maar ge kunt ze ginder met de tien tegelijk pakken!

DAAN: Okee, ik zal er eens over nadenken.

HUUB: Maar we mogen niet vergeten om onze snor te laten groeien hé.

FE: En we moeten daar niet afkomen met een niemendalleke hé.

DAAN: Hoe kweekt men eigenlijk een fatsoenlijk snor?

STAF: Ge kunt kiezen, met roze korrel, ofwel met uwe kop in den beerput gaan hangen ofwel met siroop.

DAAN: Met siroop? Hoe kan dat nu?

STAF: Wel, ge smeert uwe voorgevel in met siroop en ge gaat in de kelder zitten. Wedden dat er na drie dagen haar op staat!

(Jackie serveert)

TUUT: Mannekes, ik moet gaan zien hé. (staat recht)

STAF: Allé Tuut, da's al zo rap.

TUUT: Jamaar, ik moet nog 11 cafés doen. Straks na mijne ronde spring ik nog wel eens binnen. (waggelend af)

HUUB: (ad Tuut) Die zijn vuur is deze avond ook uit, vrees ik!

(Daan krijgt een oproep langs zijn GSM)

DAAN: Hallo, met begrafenissen Vermassen! - - - Okee baas, voor zes uur is dat geregeld. (zet toestel uit)

FE: Toch genen dooie...?

DAAN: Jawel.

STAF: Wie dat?

DAAN: De Koster is juist gestorven! Geveld door nen hartattaque.

STAF: Een schoon opruiming.

DAAN: Het lijk moet voor zes uur vanavond opgehaald worden met de corbillard. (tot Fé en Huub) Kom heren, werk aan de winkel.

HUUB: (wrijft in z'n handen) Dat wordt ons drinkgeld voor de maand juli, Fé.

DAAN: En een beetje fatsoenlijk gekleed deze keer, hé mannen. Niet meer zoals verleden keer toen ge daar allebei aankwam in korte broek en met een

wielerklakske van Eddy Merckx op uwe kop hé!

STAF: Dat staat toch niet hé.

DAAN: Daar kon de familie van de overledene toen niet mee lachen zenne.

(Plots komt Tuut terug op)

TUUT: Wilt ge nu eens iets weten...? Heel mijne camion staat vol melk. Hier se...!
(toont een volle bak melk) Die Zenia is potverdekke een echte marsvrouw...!

TWEEDE BEDRIJF

(TWEEDE SCENE)

(Diezelfde dag - late namiddag)

(Doodsklokken op de achtergrond. Staf komt uit de winkel met een doos waarin hij de kranten verzamelt uit de kiosk. Een stomdronken Tuut komt toe en kijkt onder zijn hand richting Staf)

TUUT: Pssst...! (maakt gebaartje van drinken naar Staf)

STAF: Ja, ik kom.

(Staf laat alles vallen wat hij vastheeft en wil stiekem naar het café gaan, maar Nellie klopt op het venster)

STAF: 't Zal voor nen andere keer zijn, vrees ik. De heks van Bosbeke heeft 't weer gezien! (keert weer naar zijn kranten en maakt zich aardig boos) Ik ben dat krenge kotsbeu hé! Wacht maar tot we naar Mars vertrekken!

(Tuut waggelt richting café en kan met veel moeite de deur vinden. Staf gaat de winkel binnen met z'n doos. Huub, Fé en Daan, allen in 't zwart gekleed, passeren met het lijk in een goedkope kist van zes ongeschaafde planken. Ze zijn bekap, zetten de kist neer en gaan er puffend opzitten)

HUUB: Kunt ge geloven dat ik er dorst van gekregen heb!

FE: Ikke niet zeker.

DAAN: Allé mannekes, we zijn bijna bij de corbillard. We hebben niet veel tijd hé.

HUUB: Wie zou nu denken dat ge daar niet met de corbillard kunt geraken?

(Jackie komt in deuropening van het café staan)

JACKIE: Gaat 't, mannen?

FE: Die Koster is zwaarder dan we dachten.

JACKIE: Ik heb hier ook een schoon geval binnen gekregen.

HUUB: Wie dat?

JACKIE: Den Tuut is zo zat als een varken. Hij bestelt een pint besteld en tegen dat ze getapt was lag hij al tegen den toog te snurken.

HUUB: Da's niet moeilijk, die was deze morgen al lazarus.

FE: Jackie, tapt eens gauw een pint voor ons.

DAAN: Maar allé mannekes, toch nu niet zeker!

HUUB: Ja Daan, dat weten we. Maar als we nu niet mogen drinken dan liggen wij straks zelf in die kist!

(Jackie gaat tappen)

FE: Da's ne zware patat die Koster.

HUUB: (haalt een dagboek uit z'n zakken) Kijk eens wat ik bij de Koster gevonden

heb! Zijnen dagboek begot.

DAAN: Huub, ge weet dat zoiets niet mag hé!

HUUB: Vloeken mag ook niet. Bij normale mensen zal ik dat nooit doen, Daan. (bladert door het dagboek en merkt op) Hier, luister eens! (leest) De zwoele blik en de prachtige vormen van Nellie trekken mij enorm aan. Dit hou ik niet lang meer uit. De vulkaan in mij zal weldra tot uitbarsting komen! De lava zal stromen! (tot Fé) Wat vindt ge daarvan?

FE: Hij zal nu wel vuur kunnen spuwen..., in de hel!

HUUB: En hier...! (leest op een andere pagina) Het staat vast dat we naar Mars gaan.

DAAN: (verwonderd) Hoe weet die dat...?

HUUB: We moeten oppassen, hé mannen!

FE: Ik heb altijd al gezegd dat 't ne spion was.

DAAN: Eline heeft de Koster iets in de bloembakken zien steken!

FE: Daar hebt ge 't al! Dat zal wel afluistermateriaal zijn.

HUUB: Da's toch niet erg. Hij ligt hier nu toch zo dood als ne pier in de kist onder ons gat.

(Jackie brengt de heren een glas bier)

FE: Zèg, we zijn daarstraks aan die Zenia vergeten te vragen wanneer we vertrekken naar Mars.

HUUB: Hoe moest die weer opgeroepen worden?

DAAN: Met uwe kop naar het oosten gaan staan.

HUUB: Waar ligt het oosten ergens?

FE: Waar komt bij u de zon op?

HUUB: Nergens als ons Laura thuis is.

DAAN: Ginder ligt het oosten.

FE: Wat moest ik alweer zeggen?

HUUB: "Paternoster"...!

DAAN: (verbetert) Nee, "Paranostra"...!

FE: Paranostra, paranostra, paranostra...!

(Zenia daagt op)

ZENIA: Wat scheelt er, heren?

FE: 't Is om te vragen wanneer we naar Mars vertrekken?

ZENIA: Het vertrek is voorzien voor binnen 14 dagen. (merkt de kist) Wat zit daar in?

DAAN: Een lijk!

ZENIA: Een lijk...? Dat ken ik niet. Wat is dat, een lijk...?

HUUB: Nen dooie mens.

ZENIA: Hoe kan dat? Bij ons op Mars sterven toch geen mensen.

FE: Nee, maar hier wel.

(De heren zitten gezellig op de kist met hun glas bier. Plots geklop op de binnenkant van de kist)

HUUB: Fé, stop eens met dat geklop!

FE: Maar dat ben ik niet.

HUUB: Wie dan wel...?

FE: Zoudt ge geloven dat... dat...

(Huub en Fé gaan behoedzaam van de kist)

HUUB: (ad kist) Dat kan niet waar zijn hé...!

FE: Daan, hebt gij wel goed gekeken dat die echt dood was?

DAAN: Maar ja, met mijn spiegelke onder zijn neus. En het dampte niet meer aan.

(Plots vliegt het deksel van de kist open en komt het bewaarde hoofd van de Koster tevoorschijn)

KOSTER: Waar ben ik ergens...?

FE: Gij zijt dood! Kruip maar terug in uw kist! (duwt de kist weer dicht)

HUUB: (tot Zenia, ad kist) Niet aantrekken madam, zo'n kuren hebben er altijd al ingezeten!

KOSTER: (opent het deksel weer) 't Is niet waar hé...! (kruipt uit de kist)

DAAN: Ge hebt sjans, Koster. Zenia heeft u weer levend gemaakt.

HUUB: (tot Zenia) Nu hebt gij ne kemel geschoten se...!

FE: Ge zult 't heel uw leven berouwen!

ZENIA: (vastberaden) Ik geef ALLE mannen de kans om mee te gaan naar Mars.

FE: Maar die nakomelingen van de Koster gaan op niks trekken!

HUUB: Hebt gij die z'n gezicht al eens goed bekeken? Vroeger klopte ze die dood direct na de geboorte!

DAAN: Bij zijn geboorte hebben ze 't kindje laten zitten en de moederkoek in de couveuse gelegd.

(Zenia af)

KOSTER: (reinigt z'n kleren, dan boos tot de heren) Dat ge van mij niks moest hebben, dat wist ik. Maar dat ge mij nog ging vermoorden dat wist ik niet!

FE: (grijpt Koster bij de kraag) Zèg afgeleefde misdienaar met uw kiekenverstand en met uw rijstpapgat, hoe weet gij dat wij naar Mars gaan...?

KOSTER: (gespeeld) Gaat gij naar Mars...? Is dat echt...? Met de velo...?

HUUB: (toont zijn dagboek) We weten alles, Koster! (streng) Van wie weet gij dat...?

KOSTER: (graait dagboek mee) Dat verklap ik niet!

FE: We zullen die broekschijter met zijn uitgewaaid lantaarnke eens leren luistervinken!

KOSTER: (wringt zich los) Wacht maar mannekes, ik ga ook mee naar Mars! (gaat er in snel tempo vandoor)

HUUB: Dan blijf ik thuis!

FE: We gaan in affronten vallen als we op Mars aankomen met iemand als die pretentieuze binnenbeer.

DAAN: En nu...? We kunnen toch niet met een lege kist bij mijnen baas aankomen hé.

FE: Waarom niet?

DAAN: Maar Fé, mijnen baas gaat mij nooit geloven.

HUUB: Ik weet 't..., we zullen den Tuut in de kist leggen!

JACKIE: Maar die is nog niet dood!

FE: Dat scheelt toch niet veel meer, hé Jackie.

(Een zwaardronken Tuut wordt uit café gehaald en in de kist gelegd. Huub en Fé gaan terug op de kist zitten. Staf komt uit de winkel en gaat tot bij de kist)

STAF: (gespeeld) Ocharme die Koster. Gestorven aan nen hartattaque. Het moest er vroeg of laat van komen hé.

HUUB: Volgens mij is dat te wijten aan het gemis aan liefde.

STAF: Ik geef er niks om. Die driftkikker met zijne patattekop was toch gene goeie schoonzoon voor mij. Ik ben eens benieuwd in wat hij zal reïncarneren.

HUUB: Van zo'n mensen zoudt ge kunnen verschieten, Staf.

(Plots geklop aan de binnenkant van de kist. Huub en Fé leggen Tuut het zwijgen op)

STAF: (ad kist) Precies dat 'm nog niet helemaal dood is!

HUUB: Die Koster is altijd al ne moeilijke mens geweest.

JACKIE: Kom heren, nu is 't genoeg geweest. Maak die kist maar open!

(Men opent het deksel van de kist. Staf schrikt als Tuut z'n dronken kop uit de kist steekt)

HUUB: (veinzend) Voilà, de Koster is al gereïncarneerd.

STAF: En nog wel in nen brouwer...?

TUUT: Waar ben ik ergens...?

STAF: Blijf maar liggen want gij zijt dood! (wil het deksel zondermeer terug op de kist duwen)

TUUT: Hoe...?

FE: Gij zijt al op weg naar den hemel, Tuut.

TUUT: En wie zijt gij dan...?

FE: (ad Huub) Dat is den heilige Antonius!

HUUB: (speelt met veel show) En ik Antonius beveel u, ga liggen m'n zoon zodat er gras kan groeien op uwen buik!

STAF: Bij den Tuut groeit er alleen maar gerst op den buik!

TUUT: Maar ik heb nog een volle pint op den toog staan.

(Tuut klauwtert met veel moeite uit de kist en waggelt terug het café binnen)

DERDE BEDRIJF**(Een week later - voormiddag)***(De Koster keurt een krant en klopt op het venster. Nellie komt naar buiten)*

NELLIE: Wat scheelt er nu weer, Koster...?

KOSTER: Aan wie moet ik mijn gazet betalen?

NELLIE: Aan ons vader.

KOSTER: Ja, en waar zit die?

NELLIE: Loopt die hier niet ergens rond?

KOSTER: Dat zou ik niet weten.

NELLIE: Wat ben ik nog met zo iemand? Ze kunnen al mijn gazetten jatten als ze willen. Ge kunt met ons vader geen rechte voor meer ploegen.

KOSTER: En ge kunt 'm moeilijk aan de ketting leggen hé.

NELLIE: Ik vind dat gij er maar bleekjes uitziet, Koster.

KOSTER: Natuurlijk, ik ben dood geweest!

NELLIE: Moet gij een gazet hebben?

KOSTER: Ja. (schattig lief) Welk gazetteke zoudt gij mij willen aanbevelen?

NELLIE: Zèg kom hé, gene zever. Moet gij een gazet hebben of niet? Ik ben binnen aan 't uitpakken, dus ik heb weinig tijd hé.

KOSTER: Mag ik ze allemaal eens lezen, dan kan ik kiezen welke dat de beste is?

NELLIE: Nee, dat kan niet, Koster!

KOSTER: En wanneer noemt ge mij nu eens eindelijk "Godfried"?

NELLIE: (ad café) Weet ge al iets...?

KOSTER: Ja. De venten zijn iets van plan!

NELLIE: (plots geïnteresseerd) Ge krijgt uw gazet gratis als ik het ook mag weten!

KOSTER: Nee Nellie, ik kan echt niet meer zeggen.

NELLIE: Ook goed dan. (zet haar decolleté wat wijder open) 't Is warm vandaag, hé Koster! (toont nog een blote knie)

KOSTER: Ja.

NELLIE: Mijne rok plakt tegen mijn benen van al dat zweet. Ik zou 'm gemakkelijk durven uittrekken!

KOSTER: (slikt door, dan met de mond open) Jaaaaaa...?

(Het hoofd van De Koster slaat op hol als hij al dat naakte vlees merkt. Nellie gaat haar winkel binnen. Een hypernerveuze Koster volgt haar met begerige blik. Eline komt toe met de fiets. Ze wacht op de zitbank bij het kapelletje. Daan daagt ook op. Hij zet zich naast Eline op de zitbank, alsnog met de handen voor z'n neus)

ELINE: Wat scheelt er, Daan?

DAAN: Niks. Waarom?

ELINE: Waarom houdt ge die hand voor uw neus?

(Daan haalt z'n hand weg. Hij heeft een rosse snor)

ELINE: (verbouwereerd) Een snor...? Waarom hebt gij een snor?

DAAN: Ik heb me vergeten te scheren.

ELINE: Dat kan zo hard niet groeien op die paar dagen! Kom Daan, ge moet een reden hebben.

DAAN: Ja waarom, dat weet ik eigenlijk zelf niet.

ELINE: Gij staat niet met een snor. En dan nog wel een rosse...! 't Is juist den borstel van een handvleugeltje dat te lang in de javel heeft gestaan!

DAAN: Zèg, de kleur kan ik niet kiezen hé. Of moet ik ze laten verven misschien?

ELINE: Waarom laat jij dat ding onder uwe neus groeien?

DAAN: (verzint) Voor euh... voor wat schaduw tegen de zon.

ELINE: Nee Daan, eerlijk gezegd, het trekt op niks!

DAAN: En daar heb ik zolang moeten voor sparen.

ELINE: Zèg, is dat waar van de Koster?

DAAN: Ja, daar is iets gebeurd met de Koster, maar dat moet geheim blijven!

ELINE: Wat is hier in Bosbeke eigenlijk allemaal aan de hand?

DAAN: Dat ligt allemaal aan die hittegolf. Laat me u liever een kuske geven.

ELINE: Ik heb niet veel goesting om te kussen. Nu met die rosse snor zou dat wel eens kunnen tegenvallen.

DAAN: Gij doet toch uw ogen dicht als ge kust?

ELINE: Jamaar, dat gaat steken aan m'n lippen. Dat is zoals in een schoon duur salon zitten met een plank nagels onder uw achterste.

DAAN: Als ge echt wilt weten wat hier gaande is dan zal ik u dat verklappen, maar dan moet jij eerst uw belofte nakomen.

ELINE: Welke belofte?

DAAN: Dat weet ge nog wel van verleden week. (stijfjes en met geforceerde stem) "Daan wil wel eens iets meer dan alleen maar kussen!"

ELINE: Dat gaan we HIER toch niet doen zeker?

DAAN: Waarom niet?

ELINE: Maar ik heb zoiets nog nooit gedaan!

DAAN: Ik ook niet. Daarom heb IK deze keer eens een boekje meegebracht. (tovert een boekje tevoorschijn) Hier staat de handleiding in voor beginnelingen.

ELINE: (leest de titel) "Hete liefdeskussen". Amaai, jij zijt precies al goed voorbereid.

DAAN: Hier bij 't kapelleke is dat niet te doen. Da's niet plezant als ge bezig zijt en Sint Antonius staat op uwen derrière te kijken. We kunnen beter naar de bossen van het kasteel gaan, daar komt toch geen mens.

ELINE: Ik heb eigenlijk wel schrik, Daan!

DAAN: (neemt haar handje) Maar ik ben toch bij u.

ELINE: Ja, daarom juist! Gij lijkt helemaal ontspoord!

DAAN: Maar nee! Kom, gaat ge mee?

(Daan en Eline hand in hand af. Koster en Nellie komen uit de winkel. Ze lijken het niet eens)

KOSTER: ...nee Nellie, als ik nergens mag aankomen dan wil ik het u niet zeggen.

NELLIE: Ge krijgt ne kus als ge mij uw geheim verklapt.

KOSTER: Zo'n kuske, dat is niet veel hé.

NELLIE: Och, ik geloof niks meer van u.

KOSTER: Dan zult ge vroeg of laat nogal verschieten!

(De Koster laat opzettelijk een krant vallen. Nellie bukt zich en raapt die op, maar de Koster maakt daarvan gebruik om op haar kontje te slaan. Nellie reageert en slaat Koster tegen zijn wang. Die laatste reactie hebben Marie en Laura gezien als ze toekomen)

LAURA: Is de liefde al bekoeld tussen u twee?

MARIE: Of is dat een nieuwe manier van kussen?

KOSTER: Mijn hand schoot uit en...

NELLIE: (onderbreekt) Nee Koster, gij werd wel degelijk handtastelijk!

KOSTER: Okee, ik geef toe dat ik me soms niet meer onder controle heb. Maar dat heeft elke gezonde vent.

LAURA: Dan moet onze Huub dat bij mij maar eens proberen! 't Zal gauw één - één zijn!

MARIE: Wat hebben we allemaal van u gehoord, Koster?

LAURA: Is dat waar dat gij echt dood zijt geweest?

KOSTER: Daar weet ik eigenlijk niet zoveel meer van.

LAURA: Ge wordt toch niet dement zeker?

MARIE: Ne gevaarlijke leeftijd!

KOSTER: Nee, dat ligt aan Zenia, die heks van Mars!

MARIE: (tot Nellie en Laura) Waar heeft die 't over?

(Staf komt in de deuropening van de winkel staan en rekt zich uit. Ook hij heeft een opvallend zwart Hitler-snorretje onder de neus)

LAURA: (ad snor) Wat krijgen we nu...?

MARIE: Ook een snor, Staf?

STAF: Ne mens moet soms z'n uiterlijk al eens veranderen hé.

LAURA: De snorren zijn in de mode zeker?

NELLIE: Waarom?

MARIE: Ons venten hebben ook een snor laten groeien.

NELLIE: (richting Staf) Dan is dat afgesproken werk?

STAF: Maar nee.

KOSTER: Jawel. Ik weet er alles van..., maar ik zeg niks! (tot Staf) Dan zoekt gij ook mee te gaan, Staf?

(Staf antwoordt niet en wil de Koster doen zwijgen door hem met een kwaad gebaartje aan te kijken)

NELLIE: (tot Staf) Vader, ik wil hier meer van weten! Waarom hebt gij die snor laten staan?

STAF: Och, die Koster is zot geworden.

KOSTER: Zot...? Ikke...? Neenee, daar zijn er ander die zot geworden zijn! Wacht maar tot het zover is...! (wil er vandoor met de krant)

NELLIE: Héla, gij moet uw gazet nog betalen!

(Koster betaalt en gaat er vandoor)

STAF: (neemt een krant) Ik ga mijne koffie drinken bij Jackie.

NELLIE: Ik riek straks aan uwen adem, hé vader...!

(Staf kuiert met z'n wandelstok naar het café)

NELLIE: (tot Laura en Marie, ad Staf) Kunt ge daar nu aan uit? Er staan kilo's koffie in mijne winkel, maar meneer betaalt liever 50 frank voor ene koffie bij Jackie. Volgens mij is er iets gaande met ons vader!

LAURA: Waarom...?

NELLIE: Gisteren vond ik onder zijn kopkussen ne reclamefolder van dameslingerie...!

MARIE: Oei..., en dat op zijne leeftijd?

NELLIE: (vervolgt) En 's avonds bij den televisie zapt 'm constant om toch maar ergens een glimp op te vangen van een blote vrouweborst. Is dat normaal voor nen ouwe pee van 68 jaar?

MARIE: Misschien is dat van die pillekes die hij pakt voor z'n zere heup?

LAURA: Neenee, volgens mij beginnen alle venten van Bosbeke zich vreemd te gedragen. Ook mijnen Huub wordt plots actief in bed. Gisteren kroop hij zelfs naakt op de kleerkast om van daaruit op bed te duiken...!

NELLIE: En was 't gelukt?

LAURA: Nee, hij bleef met zijn tenen achter de bedsponde hangen. Nu zit 'm met een verrekking in zijne rug. Maar we hebben besloten van er tegen niemand iets van te zeggen.

NELLIE: En is met de Fé alles toch normaal?

MARIE: Mijne Fé is altijd al redelijk potent geweest, maar nu breekt hij toch alle records. Voor en na het eten is geen rariteit meer. Alle momenten van den dag moet ik klaar staan. Zelfs onze Pucky durft niet meer uit z'n kot komen...!

NELLIE: Is dat echt...?

LAURA: Maar over zo'n dingen kunt gij niet meeklappen, hé Nellie. Gij hebt gene vent.

NELLIE: En ge laat dat alletwee zomaar toe?

MARIE: Is 't plezanter misschien als ze naar ander vrouwen lopen?

LAURA: Maar wat er met de Koster is gebeurd dat blijft een raadsel!

NELLIE: Er gebeuren in Bosbeke nog meer raar dingen de laatste dagen. Kom binnen maar eens kijken. De helft van mijn diepvriesprodukten zijn ontdooit.

(De vrouwen gaan de winkel binnen. Fé en Huub komen toe. Fé heeft een zwarte bezem-snor, Huub heeft een dun maffia-snorretje)

FE: Ik hoop dat die snor maar tijdelijk is want dat prikt aan mijne neus.

HUUB: Gij hebt er nogal nen borstel aanstaan ook! Daar kunt ge heel de straat mee afkeren. Amaai als dat van één week sparen is!

FE: Dat is nogal wat anders dan dat maffia-snorreke van u hé. Ge ziet 't nog niet staan! Als de marsvrouwkes daar wild moeten van worden dan zal 't wel gene vette zijn...!

(Beide heren gaan bij het café aan een tafeltje zitten. Huub heeft merkbaar last van een pijnlijke rug)

FE: Zeer in uwe rug, Huub?

HUUB: Ja, ik zit met nen acute lumbago.

FE: Van wat?

HUUB: Van dat schilderen zeker.

FE: Maar dat doet ge toch al jaren. Ikke de grondlaag...

HUUB: (vervolgt) ...en ikke de deklaag.

(Tuut komt toe. Hij heeft een zware Boma-snor en moet er zelfs van niezen)

HUUB: Amaai Tuut, daar staat precies een dennenbos onder uwe neus!

TUUT: Geen vodden hé. Maar ik heb wel ambras met ons Nora. Ze zegt dat 's avonds mijn snor vol opgedroogde snottebellen hangt, en daar kan ze niet tegen.

HUUB: Och jong, de vrouwen van tegenwoordig kunnen niks meer verdragen.

FE: En 't blijft maar heet, hé mannen. (roept) Jackie...?

(Jackie komt uit café)

TUUT: Drie pintjes.

JACKIE: (schatert als ze de snorren merkt) Amaai, ik had u nog niet herkend. Binnen is er nog iemand met een snor!

(Staf komt uit het café)

HUUB: Da's precies den broer van die bekende Duits. (plaatst speels twee vingers onder z'n neus, dan luid en met een Duits accent) Ich schiessen sie allemaal kaput...!

JACKIE: Wie gaat er nu allemaal mee naar Mars?

FE: Wij allemaal, dat ziet ge toch.

TUUT: Waar zit den Daan?

HUUB: Die zal wel afhaken door zijn Eline.

(Jackie gaat binnen)

STAF: Volgens mij weten de vrouwen iets van ons plan!

FE: Hoe kan dat?

STAF: Door die onnozele Koster natuurlijk!

HUUB: We hadden 'm verleden week al beter direct onder de grond gestopt!

FE: Is iedereen zich al aan 't voorbereiden op de reis van volgende week?

STAF: Zal het afscheid met uw echtgenotes niet te pijnlijk zijn?

TUUT: Daar hebben wij geen problemen mee, Staf.

FE: Wat hebben wij nog van ons leven? Wie zal ons missen in Bosbeke?

HUUB: Wij zijn marionetten. Als ge aan hun koordje trekt dan bewegen ze.

FE: (verbetert met vingertje in de hoogte) Marionetten met een snor, hé Huub!

STAF: Ge kunt hier toch op tijd een pint komen drinken.

HUUB: Denkt gij dat we dat voor ons plezier doen?

FE: Dat is om onze bloedspiegel op peil te houden.

(Eline en Daan dagen op. Ze reinigen hun kleren en krabben op hun lichaam waar ze maar kunnen)

FE: (roept) Daan, kom iets meedrinken met uw Elineke!

DAAN: Nee Fé, dat gaat niet.

FE: Waarom niet?

DAAN: Ik moet mijne GSM seffens nog gaan terugdragen naar mijnen baas.

ELINE: (verbaasd) Waarom...?

DAAN: (nederig) Omdat euh... omdat ik ontslagen ben!

HUUB: Hopta, daar gaat ons bijverdienste.

ELINE: (schrikt) Is dat echt waar...?

DAAN: Ja.

ELINE: Waarom vertelt ge mij dat nu pas?

DAAN: Denkt ge dat dat plezant is? Dat klinkt zo vernederend hé.

HUUB: En de reden?

DAAN: Mijnen baas gelooft niet dat de Koster terug levend is geworden.

ELINE: Dan is dat toch waar van de Koster? Wat is hier eigenlijk allemaal gebeurd?

(De hoofden worden afgewend. Jackie serveert. Tuut heeft last met het drinken door zijn overdreven grote snor)

TUUT: Da's begot nog niet gemakkelijk.

(Jackie gaat binnen)

HUUB: Eigenlijk kunnen we nu ons geheim wel aan Eline vertellen, hé mannen.

ELINE: Ik weet er al iets van.

DAAN: (als hij wordt aangestaard) Maar niet alles.

FE: Wat weet ge nog niet?

DAAN: Waarom wij een snor hebben.

STAF: Dat was een voorwaarde om te mogen meegaan naar Mars.

ELINE: (bekijkt alle snorren, dan richting Daan) Dus daarom hebt gij een snor...?

TUUT: Natuurlijk. Den Daan gaat ook mee!

ELINE: (wendt zich direct naar Daan) Hoe...? Gaat ge mij dan achterlaten?

DAAN: (met de mondvol) Wel euh...

ELINE: (iets luider) Daan, ik vraag of ge mij gaat verlaten?

DAAN: (twijfelend) Ik... ik euh... ik weet het eigenlijk nog niet precies. Ik heb dat voor mezelf nog niet beslist.

ELINE: (kordaat) Lafaard...! (stapt boos op)

DAAN: (loopt haar nog na) Eline...?

ELINE: Ach loop naar de maan!

TUUT: Naar de maan, zegt die. 't Is vele verder. We gaan naar Mars!

DAAN: (met meer zin om te wenen) Elineke...?

ELINE: Bedrieger...! (stamp nog flink op zijn voet en gaat er vervolgens met haar fiets vandoor)

DAAN: (zet zich terug korzelig aan tafel) En nu...? Ik heb geen werk, ik heb geen geld en nu verlies ik ook nog mijn lief. Wat moet ik toch doen? Meegaan of niet...?

FE: Ziet gij uw Eline graag, Daan?

DAAN: Ja, maar hare pa wil niks weten van onze relatie.

HUUB: Daar hebt ge 't weer. Het zijn de ouders weer. In mijnen tijd hé...

FE: (onderbreekt) Huub, laat den Daan eens klappen.

DAAN: En Eline is nog zo preuts.

STAF: Ge moet klein beginnen... en groot eindigen!

DAAN: We hadden juist een afspraak dat het zou gebeuren in de bossen aan het kasteel. Ik had zelfs een handleiding meegenomen.

TUUT: En...? Heeft het geknald?

DAAN: Toen we aan pagina twee waren moesten we vluchten voor de muggen. Heel mijn achterste staat vol muggebeten!

HUUB: Wat doet gij daar in uw bloot achterwerk? Stomme kloot, ge moet uw voorwerk gebruiken!

TUUT: Dat weet ge toch wel?

DAAN: Ja, lach me nu ook nog maar uit.

HUUB: Ge kunt er beter mee lachen dan mee schreeuwen.

DAAN: Och, het komt er maar niet van. En nu zal het er niet op beteren want Eline scheldt me uit voor "lafaard" en "bedrieger"!

STAF: (met schouderklopje) Da's niks, Daan. Op Mars zult ge uw gangen wel kunnen gaan.

TUUT: Toen ik het de voor eerste keer deed met ons Nora had ik haar vooraf een beetje zat gemaakt en toen kropen we in het bed van ons vader. Maar zij viel direct in slaap. Dus ik ga stiekem tegen haar liggen en begin eraan zonder dat zij er iets van merkte. Tot ons Nora zich plots 180 graden omdraaide en ik met haar mee moest bewegen. Drie weken heb ik met een hete warmwaterblaas op mijn ding gelegen!

FE: Voor de laatste keer, wie gaat ermee naar Mars? Ik wil het nu horen. En daar wordt achteraf niet teruggekrabbeld hé! Gij Staf...?

STAF: Ik heb wel een snor, maar ik vraag me af of ik ginder wel iets kan gaan doen met mijn zere heup!

FE: Huub...?

HUUB: Ik twijfel ook een beetje nu dat ik met die lumbago zit. Ik wil op Mars niet uit den toon vallen hé. En daarom is 't misschien beter dat ik thuisblijf!

FE: En gij Tuut, wat mankeert gij...?

TUUT: Ik heb grote dorst. (toont z'n leeg glas) Maar ik ga mee. Zeker weten. Ik ben dat gezaag van ons Nora rond mijne kop zo beu als koude pap!

HUUB: En gij Fé...?

FE: Ik kan den Tuut toch niet alleen laten gaan hé.

DAAN: Vergeet niet als wij allemaal op Mars zitten dat de Koster de vrouwen hier niet met rust gaat laten, hé Fé!

FE: Als 'm dat eens durft...!

HUUB: Wat gaat gij daar aan doen als gij op Mars zit? Efkes over en weer komen?

FE: Dat zou ik mezelf nooit kunnen vergeven!

STAF: (giet nog wat olie op vuur) Zolang die Koster alleen nog maar uw vrouw inpalmt gaat 't nog, maar dan uw huis, uw auto, uw plaats in de zetel bij

den televisie, uw bed en dan uw sloffen...!
 FE: Zwijg al maar want daar kan ik niet tegen. Daar moet snel een antwoord op komen, hé mannen.
 HUUB: We zullen maïzena nog eens oproepen.
 DAAN: (verbetert) Zenia!
 HUUB: Ik kan dat niet onthouden hé.
 DAAN: Kom, drie keer met uwe kop naar het oosten "paranostra" zeggen.
 FE: (roept Zenia op) Paranostra, paranostra, paranostra!

(Na enige seconden meldt Zenia zich)

ZENIA: Ge hebt mij geroepen, heren?
 FE: Ja, we zitten met een probleem. Staf heeft een zere heup en den Huub zit met ne lumbago.
 HUUB: Maar we zouden toch graag meegaan naar Mars.
 FE: Hoe moeten we dat gaan oplossen?

(Zenia legt haar hand op de schouders van Huub en Staf)

ZENIA: Okee, sta maar recht! (tot Staf) Gij moogt uwe wandelstok weggooien.
 STAF: (voelt zich plots fit) Niet te geloven! Zo fit als een jong veulen. Ik zou hier wel over de tafel kunnen springen. (tot Zenia) Telefoon maar naar boven dat de Staf op komst is. En zeg maar dat 'm scherp staat.
 ZENIA: (tot Huub) En jij moogt niet meer zonder kleren van de kleerkast op bed springen! Ge gaat u nog eens forceren.
 FE: (wenst duidelijkheid) Wat hoor ik daar allemaal, Huub...?
 ZENIA: (onderbreekt tot Fé) Wilt gij uwe grote mond eens houden? (tot allen) Mankeert er van u nog iemand iets?
 FE: Ja, ik zit met nen tenniselleboog!
 DAAN: En ik heb een waterknie.
 ZENIA: (tot Tuut) En gij...?
 TUUT: Zoals altijd, grote dorst hé! (roept naar de deur van het café) Jackie, tapt hier nog eens!

(Zenia soigneert Fé en Daan. Jackie komt buiten)

DAAN: (tot Zenia) En ik zit ook nog met liefdesverdriet.
 HUUB: Als gij uw Eline zo graag ziet dan moet ge naar haar toegaan en dat zeggen. Maar zorg dat ge gene kastrol in uwe nek krijgt gelijk ik!
 DAAN: Maar Eline wilt mij niet meer zien!
 FE: Dat zei ons Marie ook, maar ik ben er ondertussen al meer dan 20 jaar mee getrouwd!
 DAAN: (gedecideerd boos) En mijnen baas kan achter zijne GSM fluiten! Ik denk er nog niet aan om zijne GSM terug te geven!
 STAF: Nu hoor ik uw klappen se!

(Daan misnoegd af)

HUUB: Die Daan heeft het erg te pakken hé.

STAF: Hij is verliefd tot over z'n oren.

ZENIA: Wat is dat "verliefd"...?

HUUB: Wel euh... wij kussen graag als we verliefd zijn. Zo... (trekt Jackie naar zich toe en kust haar)

JACKIE: (geeft hem een tik) Profiteurke...!

STAF: Opgepast met dat kussen hé want Laura en Marie zijn bij ons Nellie in de winkel!

HUUB: Da's niet erg, de vrouwen zien ons toch niet!

ZENIA: Enkel maar als IK het wil hé. (wil opstappen) Wie meegaat moet volgende week zondermeer paraat staan. En als ik u allemaal eens goed bekijk onder de neus dan zijt ge aardig op weg, moet ik zeggen!

(De Koster daagt op met een slecht opgeplakte snor)

JACKIE: Daar komt nog iemand aan die in aanmerking komt om mee te gaan...!

(De Koster heeft duidelijk moeite om z'n snor op z'n plaats te houden)

STAF: 't Is niet waar hé! Het kalf van Mozes...!

KOSTER: (zet zich aan een ander tafeltje) Ene koffie, Jackie.

(Jackie gaat binnen)

TUUT: Gij gaat toch ook niet mee naar Mars zeker?

KOSTER: Heb ik dat recht niet misschien? Iedereen gelijk voor de wet!

STAF: Als gij meegaat dan blijven wij thuis!

KOSTER: Goed Staf, dan zijn alle marsvrouwkes voor mij alleen! (wrijft enthousiast in z'n handen)

HUUB: Dat houdt gij nooit vol.

KOSTER: Wie zegt dat?

HUUB: Ikke! Ja, gij hebt hier ene keer de hand van Zenia geschud en twee uren later valt ge al dood!

ZENIA: Dus heren, binnen 7 dagen moet iedereen hier om middernacht op het plein staan voor een laatste controle. De dag daarna zullen we 's morgens bij het ochtendgloren vertrekken met mijn ruimteschip.

(Jackie serveert een koffie voor de Koster)

KOSTER: (pesterig tot de rest) Santé...!

TUUT: Ik wou dat ge erin stikte!

(De Koster drinkt van 'n koffie maar z'n snor valt in het kopje, hij wil die snel weer opplakken maar dat lukt hem niet onmiddellijk)

FE: (ad Koster) Zenia, hebt ge dat gezien...?

STAF: Dat is een valse snor want een halfuur geleden had hij er nog geen!

ZENIA: (dicht tot bij de Koster) Wilt gij me belazeren...?

KOSTER: Maar ik ga graag mee, madam.

ZENIA: Dan moet ge wel een echte snor laten groeien.

KOSTER: Dat gaat niet.

ZENIA: Waarom niet?

KOSTER: Daar groeit geen haar onder mijne neus.

HUUB: Dan blijft ge maar thuis! Dit is werk voor echte mannen.

ZENIA: En als ge ook maar iets verklikt over ons plan dan zult ge uw mannelijkheid verliezen!

KOSTER: (staat woedend recht) Ik zal me wreken als ik niet mag meegaan...!

STAF: Hoe gaat ge dat doen?

KOSTER: (roept tot de heren, ad Zenia) Ziet ge niet dat die madam een heks is! Die is bezeten door de duivel en gij trapt daar allemaal blindelings in! Ge gaat allemaal nog in de hel belanden!

TUUT: Nu wordt het tijd dat we 'm doen zwijgen hé.

FE: Hoogtijd...! Kom Huub, we pakken 'm!

(De heren pakken de Koster beet en houden hem ondersteboven in de waterput. Zenia gaat er ongemerkt vandoor)

KOSTER: (smekend, in paniek) Nee, niet loslaten...! Alstublieft...! Die put is veel te diep. Ik zou er niet meer uit geraken!

(Ze halen de Koster uit de waterput. Hij zet het snel op een lopen en vlucht af)

TUUT: Die zal zijne mond voortaan wel houden.

(Marie en Laura komen uit de winkel. Huub wil Fé nog tegenhouden maar die gaat prompt naar de vrouwen. Hij beseft niet dat de vrouwen hem momenteel wèl zien)

FE: (tot Marie en Laura) Wie we hier hebben...! Den dikke en den dunne...!

(Fé maakt weer obscene gebaren naar hun vrouwen. Maar hij krijgt plots van Marie een flinke tik tegen z'n wang)

HUUB: (hoofdschuddend bij zichzelf) Ik had 't gedacht hé.

FE: (begrijpt er niks van, met hand aan z'n zere wang) Hoe kan dat nu...?

HUUB: (tot Fé) Dat was maar voor enen dag, Pipo...!

(Marie en Laura jagen Fé en Huub onder luid tumult naar huis)

MARIE: Naar huis gij...!

HUUB: (als ook Laura hem wil bevelen) Ja, ik ga ook naar huis!

VIERDE BEDRIJF**(Een week later - nacht)**

(Daan en Eline zitten op de zitbank bij het kapelletje. De ruzie lijkt bijgelegd)

ELINE: ...dus, ge houdt echt van mij?

DAAN: Maar natuurlijk, Elineke. (knielt vóór haar) Ge moogt niet zo twijfelen aan onze liefde. Ge moet uw hart laten spreken. Kijk maar eens hoe dat mijn hart spreekt! (geeft haar overdreven kusjes op de handen en de armen)

ELINE: Ja, dat ken ik. Tot dat er seffens iets anders begint te spreken!

(Daan begint Eline over haar hele lichaam te kussen)

ELINE: (wordt nu toch wel wat ongerust en veert recht van de zitbank) Ik moet naar huis, Daan...!

DAAN: Allé Eline, nu werd 't juist plezant.

ELINE: Zèg, 't is bijna middernacht hé.

DAAN: Wel, dat is nu eens zone moment om elkaar echt lief te hebben. 't Is hier stil, de maan schijnt, de sterren blinken en ik zie u gaarne. Wat wilt ge nog meer?

ELINE: Meent ge dat echt?

DAAN: Ik zou zelfs m'n leven willen geven voor u.

ELINE: Zoudt gij voor mij van de kerktoren willen springen?

DAAN: Met of zonder parachute?

ELINE: Ik hoor het al, ge wilt uw leven geven maar eigenlijk ook weer niet.

DAAN: Ik wil u in mijn armen voelen en kussen...

ELINE: Maar dan draaien we den heilige Antonius wel om hé.

DAAN: Ja, die is al slim genoeg. (draait het heiligbeeld in het kapelletje om) Is 't nu goed? (ad beeld) Of moet ik nog een beetje watte in zijn oren steken? Anders hoort 'm ons nog misschien!

ELINE: (net op het moment als Daan haar wil kussen) Daan...?

DAAN: Ja, wat is er nu weer?

ELINE: (wijst naar de sterren) Is dat ginder de grote beer...?

DAAN: (kregel) Nee, de grote beer zit hier naast u. En zwijg nu maar eens efkes!

(Net als Daan een nieuwe poging doet om haar te kussen rinkelt zijn GSM)

ELINE: Wat is wat?

DAAN: Dat is mijne GSM. (haalt zuchtend z'n GSM uit zijn broekzak) Toch erg hé...! (door hoorn) Hallo...? - - - Nee, dat ben ik niet. (zet toestel uit)

ELINE: Wie was 't?

DAAN: Verkeerd verbonden!

ELINE: (cynisch) Plezant dat kussen hé!

DAAN: Och, 't is altijd iets met u!

ELINE: Met u niet, nee. Ofwel gaat uwe GSM ofwel...

DAAN: (vervolgt) ...ofwel zit uwe pa er tussen, ja!

ELINE: Sinds dat gij die Zenia ontmoet hebt zijt gij uzelf niet meer. Ge gedraagt u

heel anders tegen vroeger. Zelfs kinderlijk!

DAAN: En toch ben ik niks veranderd.

ELINE: Gij zijt den Daan van vroeger niet meer waar ik zoveel van hield.

DAAN: Dat denkt ge maar.

ELINE: Soms denk ik wel eens dat onze pa gelijk heeft.

DAAN: Wilt ge nu eens zwijgen over uwe pa? Uwe pa komt mijn strot uit! Weet ge dat!

ELINE: (berispt) Daan...!

DAAN: Als ge nu niet gaat zwijgen over uwe pa dan zal ik eens meegaan naar Mars! Gij ziet uwe pa liever dan mij.

ELINE: Zoiets moogt ge niet zeggen, Daan! Dat is niet waar en dat weet gij ook. Ik ga naar huis!

DAAN: (bindt in) Eline, zo heb ik het niet bedoeld.

ELINE: Saluut...! (boos af)

(Daan blijft troosteloos met de handen in het haar op de bank zitten. Op de achtergrond sluipen Huub en Fé. Daan merkt hen. Ze zijn gekleed in pyjama)

DAAN: Psssst...!

FE: Is Zenia er nog niet?

DAAN: Nee.

HUUB: Er was toch nog ne laatste controle om middernacht.

FE: Morgenvroeg om zes uur vertrekken we, hé Daan.

HUUB: Of zijt gij dat soms vergeten?

DAAN: Waar blijven de Staf en den Tuut?

(Staf, in pyjama en zonder wandelstok maar met een pet op, sluipt uit de winkel)

FE: (tot Staf) Waarom hebt gij die klak op?

STAF: Tegen de kou.

HUUB: Stillekes klappen, hé mannen! Alles slaapt!

STAF: Wie moet er nog komen?

FE: Den Tuut.

HUUB: (tot Fé) Weet gij wel dat onze congé overmorgen voorbij is?

FE: Waar begint gij nu in ene keer over? Overmorgen zitten wij op Mars. Onzen baas zal zelf kunnen schilderen. Eerst de grondlaag...

HUUB: (vervolgt) ...en dan de deklaag!

DAAN: Waarom hebt gij allemaal uwe pyjama aan?

FE: Ik had de kans niet om mijn kleren te pakken want dan werd ons Marie wakker!

STAF: Ik ben eens benieuwd hoe die marsvrouwkes gaan reageren als ze dat boske haar onder onze neus voelen.

HUUB: Och Staf, die staan direct op springen!

(Zenia komt toe)

ZENIA: Kunnen we aan de controle beginnen, heren?

STAF: Allé, waar blijft den Tuut nu toch...?

(Nellie, in pyjama met opgeplakte snor en haren bij elkaar gebonden, sluipt van achter de gevel van de winkel tot bij de heren. Ze zwijgt)

FE: (stil tot Huub, ad vreemdeling) Wie is dat...?

HUUB: Dat weet ik ook niet.

STAF: Da's allemaal de schuld van de Koster die zijne mond niet heeft gehouden!
De klikspaan...!

ZENIA: Goed. Allemaal op één rij gaan staan!

(Men zet zich achter elkaar. Heibel om wie eerst mag staan, geduw en getrek. Nellie duwt Fé opzij, dat is merkbaar tegen zijn zin)

HUUB: Jammaar Zenia, den Tuut is er nog niet!

ZENIA: Er was toch afgesproken dat er vijf mannen zouden meegaan. En als ik goed kan tellen dan zijt ge toch al met vijf!

STAF: (stil tot Zenia) Maar we weten niet wie die vreemde figuur is.

ZENIA: Dat interesseert me niet, heren.

HUUB: (ad vreemde figuur) Kan die wel klappen?

ZENIA: Hij moet niet kunnen klappen. Als 'm maar een snor en een stevige handdruk heeft is dat voor mij voldoende.

(Plots komt Tuut toe. Ook hij is gekleed in pyjama)

FE: Gij zijt ook goed op tijd...?

TUUT: Ik ben met de velo moeten komen.

DAAN: Waarom?

TUUT: Ik kreeg mijne camion niet gestart. En dan zat ik onderweg nog met een broekspijp van mijne pyjama tussen de ketting!

ZENIA: Allemaal gereed? (formeel) Gaat iedereen die hier aanwezig is mee naar Mars?

HUUB: (begint weer te twijfelen) 't Is niet bij de deur hé.

FE: Huub, gij se eeuwige twijfelaar!

DAAN: En onderweg uitstappen om te voet terug te komen, dat gaat niet hé.

HUUB: Okee, als ik Zenia ene keer mag kussen dan ga ik mee!

ZENIA: Dat is de eerste en de laatste keer hé!

(Zenia presenteert haar wang. Huub geeft haar een kusje, maar direct erna geeft Zenia hem een tik)

ZENIA: (op dezelfde toon als Jackie) Profiteurke...!

HUUB: Waarom doet gij dat?

ZENIA: Dat deed Jackie toch ook.

FE: (tot Huub, ad Zenia) Die denkt dat dat zo moet.

TUUT: (elleboogstootje naar Staf, ad vreemde figuur) Wie is dat?

STAF: Weet gij 't? Wij ook niet.

TUUT: (stil tot Staf) Vindt ge niet dat die vreemde vent maar een rare borst heeft? 't

Zijn er precies zelfs twee!

(De heren willen de borst van de vreemdeling betasten maar Nellie slaat op hun vingers)

FE: (te luid) Ik wil hoe dan ook weten wie die vreemde is!

ZENIA: Gij moet zwijgen of ik zal u eens voorgoed laten zwijgen! (ietsje strenger tot allen) Allemaal op één rij, naast elkaar gaan staan!

(Men zet zich niet zonder slag of stoot op één rij naast elkaar)

ZENIA: Staan de snorren van Bosbeke paraat?

ALLEN: Ja!

TUUT: Hoe moeten wij ons kleden tegen morgenvroeg om met den UFO mee te vliegen?

HUUB: Al zeker niet in die pyjama, want dan gaan alle marsvrouwkes lopen.

TUUT: Allé, hoe zijn zij dan gekleed?

ZENIA: Op Mars is iedereen naakt.

(Alle heren slaan onmiddellijk de handen voor hun kruis)

STAF: Is 't dan niet beter dat ik thuisblijf?

ZENIA: Daar passen we wel een mouw aan.

TUUT: Ik vrees dat een mouw voor een paar van ons niet genoeg zal zijn!

ZENIA: Bij ons is het niet warm of koud.

DAAN: Hoe kan dat nu...?

ZENIA: Op Mars is het goed.

HUUB: 't Is toch ofwel warm ofwel...

ZENIA: (onderbreekt luid) Zwijg! De mannen die meegaan krijgen de kans om afscheid te nemen van hun partner. Vergeet niet dat ge voor minstens één jaar weg zijt.

STAF: Een heel jaar van de grond. En dat op mijnen oude dag.

ZENIA: Misschien zelfs nog langer.

FE: Hoe kunnen wij nu afscheid nemen van ons vrouwen zonder hen te zeggen waar we naartoe gaan?

ZENIA: Iedereen schrijft een afscheidsbrief. Ge geeft die brief aan Jackie en zij zal die vervolgens bezorgen aan uw respectievelijke partners.

STAF: Ik zal die heks van ons Nellie zeker gene minuut missen. Voortaan kan ze haar gazetten zelf verkopen!

ALLEN: (scanderend) Alle macht aan de venten. Ahoert voor de vrouwen!

ZENIA: Wat is daar nu weer de bedoeling van? Waar wij naartoe gaan zijn toch ook vrouwen!

TUUT: Da's waar ook.

STAF: (zingt) Wij gaan naar het land van de wijven...

ZENIA: (onderbreekt) Stilte alstublieft! Nu nog een laatste controle bij de aanwezigen om te zien of iedereen wel degelijk geschikt is.

(Zenia voelt bij iedereen aan de borst en ontdekt dat de vreemdeling een

vrouw is)

ZENIA: (tot Nellie) Een vrouw in ons midden...? Wat heeft dat te betekenen...?

TUUT: Ik heb 't nog gedacht hé...!

(De vreemdeling wordt ontmaskerd als Nellie)

FE: 't Is Nellie van de winkel...!

STAF: Ons Nellie...! (tot Nellie) Wat doet gij hier...?

NELLIE: En gij...? Ge moest verlegen zijn om mij zo voor den aap te houden. (op denigrerend en sarcastisch toontje) "Mijn heup doet zeer!" (furieus luid)
Waarom staat ge dan hier zonder stok te dansen! Leugenaar...! En denk niet dat ge nog ooit in mijne winkel komt hé! (af)

STAF: (roept haar nog na) Dan zal ik wel bij m'n kiekens gaan slapen!

HUUB: Pas maar op dat die niet gaan vechten om op 't stokske gaan te zitten!

ZENIA: (tot Staf) Kent gij deze vrouw?

STAF: Spijtig genoeg wel. Da's mijn dochter.

ZENIA: Indringers kunnen we niet ongestraft laten! Gij moogt zelf beslissen welke straf zij zal krijgen.

STAF: Maar één straf?

ZENIA: Ja, maar één!

STAF: Ik wil dat ze voor de rest van haar leven met ne steenpuist zit!

DAAN: Waar ergens...?

STAF: Dat zult ge nog wel merken! En als toemaatje zal ze haar stem verliezen als ze nog eens hard tegen mij roept!

FE: Mogen wij ons vrouwen ook een straf opleggen?

ZENIA: (kordaat) Nee, geen misbruik!

HUUB: Die Koster heeft geklikt tegen Nellie.

ZENIA: Ook zijn straf zal niet mals zijn...!

(Jackie komt plots met een zaklantaarn uit haar café. Ze is gekleed in haar nachtjapon)

JACKIE: Kan dat niet wat stiller daar?

TUUT: Jackie, gij komt als geroepen. Kapt eens rap nen borrel in voor ons!

JACKIE: Nee, Tuut, mijn café is gesloten!

DAAN: Allé Jackie...?

JACKIE: Nee, maar ik zal tegen morgenvroeg voor dat ge vertrekt nog wel een stevig ontbijt serveren.

FE: Dat vind ik schoon van u. (tot Zenia) Kunnen we Jackie ook niet meenemen?

ZENIA: Nee, ik kom haar wel halen als we op Mars vrouwkes te weinig hebben.

JACKIE: Ik zit nog met een ander probleem. (tot Zenia) Als gij mijn vaste stamgasten gaat meenemen dan vrees ik dat mijn café failliet gaat!

ZENIA: Geen probleem. Heeft er iemand wisselgeld bij?

DAAN: Ikke. (geeft Zenia wat wisselgeld)

ZENIA: (tot Jackie) Stop dat maar in een van uw bloembakken. Tegen morgenvroeg is dat gegroeid!

(Jackie stopt het wisselgeld in de bloembakken)

ZENIA: (tot de heren) En nu ne fatsoenlijke controle!

HUUB: Waarom nog eens ne controle? Ge kent ons nu onderhand toch wel hé!

ZENIA: Ik wil er zeker van zijn dat ik ginder op Mars niet aankom met een vrouw!

FE: Goed, maar dan mag Jackie niet kijken!

JACKIE: Flauwerikken! Nu werd het juist spannend! Tot morgenvroeg. (gaat binnen)

ZENIA: Iedereen moet even naar de sterren kijken!

(Zenia kijkt bij ieder van de heren achter de pyjamabroek. Dit wekt heel wat spannende blikken en hilariteit op. Als ze bij Huub als laatste komt ontdekt ze iets)

ZENIA: (tot Huub terwijl ze in z'n ogen staart) Wat moet dat voorstellen...?

HUUB: (klapt dicht, stottert) Wel euh... dada dat is...

ZENIA: (onderbreekt streng) Eruit halen! Onmiddellijk...!

(Huub haalt behoedzaam een wortel uit z'n broek)

ZENIA: Wat is daar de bedoeling van...?

HUUB: (verontschuldigt zich) We mogen op Mars toch met geen prullen voor den dag komen, hé mannen...!

VIJFDE BEDRIJF**(Volgende dag - heel vroeg in de morgen)**

(Aan de deur van de winkel ligt een pak bijeengebonden kranten. Fé, Huub, Staf, Daan en Tuut ontbijten reeds bij Jackie. Ze zijn allen gekleed in vakantie-outfit. Jackie schenkt koffie uit)

HUUB: Geef de boter eens door, Staf?

STAF: Ge speelt nogal binnen.

DAAN: Als 't maar van de verniet is.

JACKIE: Wilt er nog iemand koffie?

TUUT: Ikke.

FE: Is uw wisselgeld al gegroeid, Jackie?

JACKIE: Da's waar ook. Dat was ik vergeten.

(Jackie inspecteert de bloembakken waar ze ettelijke bankbiljetten uithaalt)

TUUT: Die Zenia kan echt toveren! Ik ga eens vragen of dat...

ZENIA: (komt plots tevoorschijn) Wat gaat gij mij vragen, brouwer?

TUUT: (klapt dicht) Of... of dat gij honger hebt.

ZENIA: Wij op Mars hebben geen voedsel nodig. Alleen verstand. Dat de mensen op de aarde voedsel nodig hebben om te overleven dat wordt hun ondergang nog.

TUUT: Daar kunnen wij toch niks aandoen.

ZENIA: Ge moet leren leven zonder voedsel.

TUUT: Dat heb ik geprobeerd met mijnen ezel. Maar toen hij 't na drie weken bijna gewoon was viel 'm dood!

ZENIA: Verkeerde manipulatie!

STAF: Dat versta ik niet.

ZENIA: Als we op Mars zijn zult ge dat wel begrijpen. (tot allen) Is iedereen gereed? Dan gaan we nu vertrekken.

HUUB: Kom snorren van Bosbeke, we zijn weg!

STAF: (spuwt enthousiast in z'n handen) Ze zullen hierboven rap weten waar Bosbeke ligt!

TUUT: De kanonnen zullen brullen!

FE: Zèg, ik ga vanvoor in den UFO zitten hé!

HUUB: En wij dan...?

FE: Huub, ge weet dat toch nog van vroeger dat ik altijd ziek werd in de bus als we op schoolreis gingen.

DAAN: En wie mag aan het venster gaan zitten?

HUUB: Ikke...! Want ik heb mijne verrekijker meegebracht!

TUUT: Om onderweg naar tante Julia te wuiven zeker.

FE: (enthousiast) De snorren van Bosbeke gaan vertrekken!

ZENIA: Heeft iedereen z'n afscheidsbrief aan Jackie gegeven?

TUUT: Mijnen brief moogt ge per post naar ons Nora sturen. Die komt hier toch niet op café, de kwezel.

(Behalve Daan geeft iedere man een brief aan Jackie)

ZENIA: (tot Jackie) Kunt jij die brieven straks aan de vrouwen geven?

JACKIE: Met alle plezier. (telt de brieven) Ik heb er nog maar vier. Daan, die van u is er niet bij!

DAAN: (deemoedig) Nee, ik euh... ik heb er gene geschreven!

FE: Waarom niet? Ik dacht dat jij uw Eline zo graag zag?

DAAN: Ik heb er wel 10 geschreven maar ik heb ze allemaal kapotgescheurd!

HUUB: Jackie, kunt jij die Koster ook een beetje in de gaten houden?

STAF: Zwijg me over die Koster of ik blijf thuis hé...!

(De heren nemen afscheid van Jackie)

FE: Bedankt voor alles. (slaat op haar kontje) Het kon wel eens de laatste keer zijn dat ik zoiets bij u kan doen.

ZENIA: Kom, snorren van Bosbeke...!

(Zenia gaat er met de heren onder luid gekeuvel vandoor. Jackie ruimt de tafel af en neemt de brieven mee naar binnen. Marie en Laura komen gekleed in hun nachtjapon in paniek opgelopen. Ze bonken bij Nellie op de deur net zolang tot zij opent)

NELLIE: (met slaperige kop) De winkel is nog niet open. Weet jij wel hoe laat 't is?

LAURA: Waar zijn ons venten?

NELLIE: Die gaan vertrekken.

MARIE: Naar waar?

NELLIE: Naar Mars.

LAURA: Hoe, naar Mars...?

MARIE: (tast aan haar voorhoofd) Hebt gij koorts?

NELLIE: Die vertrekken naar Mars. Met nen UFO!

MARIE: (tot Laura, ad Nellie) Die heeft ne zonnesteek!

LAURA: Ofwel heeft ze gedronken.

NELLIE: Nee, Nellie heeft gene zonnesteek en Nellie heeft niet gedronken! Nellie weet alleen dat die venten omstreeks deze tijd gaan vertrekken!

MARIE: Maar onze Fé moet morgen terug gaan werken.

LAURA: En onzen Huub moet zijn verfborstels nog uitwassen.

NELLIE: Ge kunt uw venten maar beter direct vergeten want ik vrees dat ge die nooit meer zult zien!

(Eline komt ook in nachtjapon in snel tempo toe met haar fiets die ze parkeert tegen de waterput)

ELINE: (lichtjes in paniek) Zijn ze al vertrokken...?

NELLIE: Kijk, Eline weet het ook al!

MARIE: En waarom weten wij daar niks van...?

NELLIE: Dat zou ik niet kunnen zeggen.

MARIE: En waar zijn ze nu...?

NELLIE: Dat weet ik niet.

ELINE: Hier achter ergens in de weilanden.

MARIE: Dan moeten we die tegenhouden! Kom...!

(Op de achtergrond horen we een scherp groeiend geluid. De vrouwen blijven plots perplex en verbijsterd staan)

LAURA: Luister eens...! Wat is dat geluid...?

MARIE: Die UFO zeker.

ELINE: (radeloos) Dan zijn we te laat. (wenend) Oooh..., mijnen Daan mag niet meegaan!

LAURA: Mijne Huub ook niet!

MARIE: (furieus luid) En als mijne Fé meegaat dan zal het zijn beste dag niet worden!

ELINE: We zijn te laat! Ze vertrekken met den UFO...!

MARIE: Hoe kan dat? Onze Fé kan niet eens fatsoenlijk met den auto rijden...!

(Het scherpe geluid groeit aan tot vreselijk luid. Het ruimtetuig vertrekt met bijpassend licht door de zaal. De vrouwen schreeuwen op hun respectievelijke partner)

ELINE: (krijst hysterisch luid) Daan..., kom terug! (laat zich wenend op haar knieën vallen, steekt haar armen in de hoogte)

LAURA: Huub...! Kom terug...!

MARIE: (steekt haar vuist in de hoogte) Fé, gij se smeerlap dat ge zijt...! Wacht tot ge nog eens terugkomt...!

(Als het vreselijk geluid langzaam wegebt blijven de vrouwen troosteloos achter en wordt het even muisstil)

ELINE: Ze zijn weg.

NELLIE: Ge hebt één troost. Ze hebben er zelf voor gekozen. (voor zich uit starend) Ik wist niet dat ons vader mij zo haatte...!

(De vrouwen gaan troosteloos bij Jackie aan een tafeltje zitten. Maar Nellie trekt pijnlijke grimassen wegens haar zeer achterwerk)

MARIE: Wat scheelt er, Nellie...?

NELLIE: Ik zit potverdekke met ne grote steenpuist op m'n achterste. Ik kan zelfs nog niet meer fatsoenlijk gaan zitten.

LAURA: Teveel chocolat...!

NELLIE: Watte?

LAURA: Ge eet te veel chocolat. Daar krijgt ge steenpuisten van.

(Jackie komt uit het café)

ELINE: Jackie, waarom hebt gij mijnen Daan niet tegengehouden?

JACKIE: Dat kon ik niet. Die venten waren zo vastbesloten om mee te gaan dat niks hen nog kon tegenhouden.

LAURA: Waarom zijt gij ook niet mee?

JACKIE: Ik had dat graag gedaan, maar ik mocht niet. Ze hadden alleen maar venten nodig.

LAURA: Ik had 't kunnen weten dat er iets gaande was in Bosbeke! Mijnen Huub deed de laatste dagen niet meer normaal. Gisteren draagt 'm zijn bord eten naar de konijnen en hij begint wortelen te eten.

MARIE: Mijne Fé eet de laatste dagen niks anders meer dan hardgekookte eieren en rauwe selder.

NELLIE: Da's nog niks. Ons vader z'n heup blijkt in ene keer genezen! Gisteren heeft hij de 100 meter nog gelopen in minder dan 10 seconden... op z'n sloffen.

JACKIE: Ik heb nog iets voor u dat de pijn misschien een beetje zal verzachten.
(gaat naar binnen)

LAURA: (ten einde raad) En nu...?

MARIE: Zonder venten verder leven hé.

NELLIE: (hopeloos) Wat anders?

LAURA: Hoe moeten we dat gaan doen?

NELLIE: Daar weet ik alles van.

ELINE: (tot Laura en Marie) 't Is allemaal uw schuld! Gij hebt uw venten verstoten en uw venten hebben mijnen Daan meegelokt!

LAURA: Wat krijgen we nu...?

MARIE: Heb ik mijne vent verstoten? Saluut gij! Ik doe zijne was, zijne plas, hij heeft z'n eten op tijd en hij mag elke dag gaan werken. Is dat verstoten? Onze Fé mag van geluk spreken dat 'm mij nog heeft! (met blik naar Laura) Maar Laura hier die laat hare vent nog onder de congé werken. En dan moet ik dat ook doen hé.

LAURA: Is 't mijn schuld, ja? Gij kunt uwe vent niet uitstaan, ja!

MARIE: Wablieft...? Daarom komt den Huub elke dag bij ons z'n nood over u klagen zeker!

NELLIE: (eist het woord) Stilte dames...! Het komt er op neer dat we die venten slecht behandeld hebben. We moeten de schuld niet op iemand anders steken. Wij zijn allemaal schuldig.

(Jackie komt buiten en geeft de brieven van de mannen aan hun respectievelijke partners)

ELINE: En de mijne...?

JACKIE: Sorry Eline, maar den Daan heeft voor u geen brief geschreven.

ELINE: (huilt troosteloos) Hoe is 't mogelijk? Mijne lieve Daan...? Oooh, ik vervloek mijne pa! Ik trek eruit en ik word slotnon...!

MARIE: Och manneke, er zijn nog venten genoeg..., maar geen meer gelijk mijn lief Féke...! (barst in overdreven tranen uit)

(De vrouwen lezen hun brief in stilte)

JACKIE: Wat schrijven ze?

LAURA: (ad brief) Amaai...! Mijnen Huub schrijft dat ik een toverkol ben, met ne kromme neus, mottige benen en een dik gat!

NELLIE: (ad brief) En ik ben een gierige heks, volgens ons vader, die niet eens weet hoe ze gazetten in de kiosk moet steken.

MARIE: (ad brief) En mijne Fé schrijft dat ik Moeder Theresa ben maar dan nog vele lelijker, met ne balonnekeskop en hangtetten!

(De Koster daagt op. Vanaf nu zal hij enkel nog verwijfd praten)

KOSTER: Zijn ze al vertrokken?

NELLIE: Natuurlijk.

KOSTER: Ik heb 't nog gezegd, maar niemand geloofde mij!

ELINE: (met verdriet in haar stem) Ik wist ook alles.

LAURA: Waarom vertelt ge ons dan niks?

ELINE: Dat mocht niet van den Daan, mijnen Daan, mijne lieve Daan. (laat haar hoofd hangen en begint opnieuw te wenen) Maar hij zal altijd in m'n gedachten aanwezig zijn.

(Plots komt Daan tevoorschijn. Stomverbaasde blikken)

DAAN: (onderdanig stil) Eline...?

ELINE: (kijkt omhoog) Hij roept me al!

DAAN: (opnieuw en iets luider) Elineke...?

ELINE: (merkt Daan plots) Hoe...? Zijt gij dan niet mee met die UFO...?

DAAN: Nee, ik zie u veel te graag, Elineke. Zijt ge nog boos op mij?

ELINE: (fleurde helemaal op) Oh Daan...! (omhelst hem) Ik ben zo blij dat ik u terugzie! (plots zonder nadenken en overdreven bereidwillig) Wilt ge vrijen? Kom..., hier op tafel als 't moet!

DAAN: (houdt haar tegen als ze zich wil uitkleden) Nee, wacht daarmee tot straks als die mensen hier weg zijn, Elineke!

MARIE: (tot Laura, ad Eline) Amaai, die kan ook niet lang zonder!

DAAN: (met blik naar Nellie, Laura en Marie) De rest is vertrokken naar Mars. Ik denk dat ge uw venten nooit meer zult terugzien!

MARIE: (vijandig) We zijn erin geluisd...!

LAURA: Dan gaan we maar nen andere vent zoeken.

NELLIE: Maar dat groeit niet aan de takken van den bomen hé! Als alleenstaande gaat ge eenzame tijden tegemoet. (weent nu ook) Ik weet er alles van.

KOSTER: Tegen wie zegt ge 't! (zet zich)

NELLIE: (plots chagrijnig) Oooh, als ik aan ons vader aankon dan zou ik zijne kop uittrekken! Ons moeder zaliger moest het allemaal weten. Wat moet ik nu toch doen met al dat werk in mijne winkel...?

MARIE: Ik ga op zoek naar nen andere vent. Vandaag nog als 't moet!

LAURA: Ik ook. Misschien kan den Daan bij ons af en toe eens binnenwippen?

DAAN: Ik wil me wel kandidaat stellen als dorpsstier maar...

ELINE: (berispt met een elleboogstoot) Niks van, Daan...! Gij zijt van mij alleen!

DAAN: Daar staat nochtans in de catechismus dat ge ne mens in nood moet helpen. (met lieve smile naar Eline) Maar soms moogt ge al eens zondigen hé.

LAURA: Wie gaan we dan pakken?

MARIE: Ik zou 't niet weten, Laura.

NELLIE: Ik wil er nu ook wel ene. Ene die iets kent van gazetten verkopen.

LAURA: Waar moeten wij op onze leeftijd nu nog ne vent gaan zoeken?

MARIE: Hier in 't café komt niet veel vreemd volk over de vloer hé.

(Hun blikken vallen gelijktijd op de Koster)

KOSTER: Nee hé...! Nee hé...! (staat reeds recht)

(De Koster wil nog vluchten maar wordt overmeesterd door Laura en Marie die elk aan een van zijn armen beginnen te trekken)

LAURA: Ik wil de Koster...!

MARIE: Niks van, IK wil die...!

LAURA: Hij is van mij...!

MARIE: Nee, van mij...!

KOSTER: (wringt zich los en klopt de stofjes van zijn kleren, dan met verwijfd trekje)
Zèg...!

NELLIE: IK wil Godfried eerst!

KOSTER: (met homo-gebaartjes) Ik wil niemand. 't Is te zeggen, toch geen vrouw!
En kunt ge me voortaan met rust laten als ik hier van de kalmte kom genieten?

NELLIE: (verbolgen) Gij se kazakkendraaier...!

MARIE: (maakt het bekend pot-gebaartje ad Koster) Ja wadde...!

KOSTER: Als ik iemand wil dan is het... dan is het... den Daan!

ELINE: Geen denken aan! Den Daan is van mij! Kom Daan, we gaan uw snor afscheren.

DAAN: (vervolgt) ...en mijne GSM terugdragen. Hij marcheert toch niet meer.

(Daan en Eline hand in hand af)

KOSTER: Jackie, mag ik een limonadje van u, met heel veel brubbelkes en een gekleurd sprieteke om aan te zuigen...?

NELLIE: Voor ons ne koffie, Jackie. De Koster trakteert.

KOSTER: Neenee, ik trakteer niet voor vrouwen!

(Eensklaps wordt het weer enkele seconden schemerdonker. De Koster springt angstig op de schoot van Marie die hem weer weg pusht)

LAURA: Wat was dat...?

MARIE: Juist hetzelfde als drie weken geleden!

NELLIE: Toen is de miserie allemaal begonnen.

(Plots komen Staf, Huub en Fé terug. Ze kletsen gezellig onder elkaar en zwijgen als ze op hun vrouwen stuiten)

JACKIE: Wie we daar hebben...! De Staf en de Fé en den Huub...!

(De heren worden overstelpt met kusjes en lieve woordjes van de vrouwen)

HUUB: (stil tot Fé, met gebaartje naar de Koster) Wat heb ik u gezegd. Daar se, hij is al op jacht!

FE: (tot Koster) En wat is dat met u...? (grijpt Koster bij de kraag) Wil ik u nog eens ondersteboven hangen in die waterput?

KOSTER: (verschrikt) Waarom, Fé...?

FE: Omdat ge ons vrouwen wilt versieren!

JACKIE: Dat kan niet, Fé.

FE: En waarom niet?

JACKIE: Hij is... , allé..., hij is voor den andere kant geworden!

MARIE: (kotst het eruit) Hij is voor de venten!

FE: Is dat waar, overloper?

KOSTER: Ja Féke. Zèg, wilt gij het eens niet met mij proberen? Gij moogt aan de kant van de venster gaan liggen in ons beddeke. (slaat op het kontje van Fé)

STAF: Fé, pas op, seffens gooit 'm z'n hengeltje uit...!

FE: Hier se, de Staf is nog vrij.

STAF: Ga weg hé...! (doet stapje achteruit)

KOSTER: Hebt gij goesting, Huub?

HUUB: Nee, ik heb de laatste jaren al teveel verfborstels in m'n handen gehad.

KOSTER: Dan zal ik maar ergens anders gaan zoeken zeker. (af met verwijfde stapjes)

LAURA: (tot de heren) Ge zijt zo rap terug?

MARIE: Was 't daarboven niet goed misschien?

HUUB: Ene minuut hier is ginder een héél jaar.

STAF: En om niks anders te doen dan alleen maar handen te schudden, blijven wij niet op Mars!

FE: Alleen den Tuut is daar gebleven.

HUUB: Dan was 'm van dat gezaag van zijn Nora vanaf, zei 'm.

JACKIE: Maar den Tuut is mijnen beste klant!

HUUB: Hij zou een seintje laten als 'm aan de 100.000 ste was.

(Jackie gaat binnen)

STAF: Kijk maar, ik heb zelfs blaren op mijn rechterhand.

FE: En ik zit met een ontwrichte schouder.

HUUB: En ik heb een ontsteking in mijne rechterpols.

LAURA: Van wat is dat allemaal...?

STAF: Wel, van handen te schudden.

MARIE: En waarom moest ge daar handen schudden?

FE: Omdat 't daar heel vriendelijke mensen zijn, tiens.

HUUB: En daar wonen nogal wat mensen op Mars zenne!

(Nellie wil gaan zitten maar dat lukt niet door haar steenpuist)

STAF: Scheelt er iets, Nellie?

NELLIE: Ja, ik zit met ne steenpuist.

STAF: Toch niet op uw kont zeker? (met vette knipoog naar Huub en Fé) Da's straf dat...! (lacht geforceerd) Hahaha...!

(Jackie serveert)

JACKIE: (ad glazen bier) Ene van de zaak. Laat 'm smaken, hé mensen. (gaat terug binnen)

HUUB: Ik heb maar één ding gemist op Mars. Een goei koel schuimende pint bier.

FE: Ik ook.

(Fé en Huub drinken van hun glas bier)

HUUB: Hmmmm lekker...!

FE: Ik ga seffens mijn snor afscheren. Daar blijft altijd teveel bierschuim inhangen.

HUUB: Die van mij gaat er ook af want da's veel te warm.

NELLIE: (tot Staf) Dan moet gij dat ook maar doen, vader.

STAF: Neenee, ik laat die van mij staan!

NELLIE: Maar dat trekt op niks zo'n zwarte prop onder uw neus. Ge gaat al ons klanten wegjagen!

STAF: (iets luider) Nellie, ik laat mijn snor staan...! Begrepen...!

NELLIE: Gaat ge weer beginnen? Koppigaard...!

STAF: Nee, gij begint!

NELLIE: (wil zwaar uithalen naar Staf) Ik... (raakt wel degelijk haar stem kwijt, beweegt haar lippen, maar het geluid blijft achterwege)

STAF: (pseudo - verontwaardigd) Wat heeft die aan de hand...? (imiteert Nellie's gebaren wat haar nog nijdiger maakt) Kom, we gaan naar huis. Gij moet de gazetten nog sorteren.

NELLIE: Ikke...?

STAF: Oh ja, want ik rij seffens met mijne velo naar Scherpenheuvel om ons Lieve Vrouwke te bedanken omdat ik van mijn zere heup vanaf ben.

NELLIE: Dat kunt ge hier bij den heilige Antonius toch ook.

STAF: Maar ik ga eerst mijn plastieke handschoenen zoeken.

NELLIE: Waarvoor nu weer?

STAF: (plagend) Om uwe steenpuist uit te knijpen.

NELLIE: (speels) Och plaagstok...!

(Staf en Nellie af langs hun winkel)

LAURA: Da's straf van de Staf z'n heup hé.

FE: Die van hierboven hebben 'm genezen.

LAURA: (tot Huub) Wij zullen ook eens naar huis gaan. Dan kunt ge uw schade van het afgelopen jaar inhalen. Hé Huub...! (met geile knipoog naar Huub)

HUUB: Maar daar heb ik nu geen goesting meer voor, zenne Laura! Morgen moeten we terug gaan werken!

FE: Ikke de grondlaag...

HUUB: (vervolgt zuchtend) ...en ikke de deklaag.

FE: En niet meer op de kleerkast kruipen, hé Huub. Laat dat maar over aan jonge mensen.

LAURA: (met nijdige elleboogstoot tot Huub, ad Fé) Hé marsmanneke, hoe weet die dat...?

FE: Als ge op Mars geweest zijt dan weet ge alles!

(Beide koppels willen arm in arm doorgaan, maar plots klinkt er een korte maar hevige donderslag. Ze blijven even staan en kijken naar boven)

MARIE: Wat was dat...?

FE: Dat was den Tuut die de 100.000 ste passeert...!

(Ze gaan er vandoor)

DOEK